

Rose

ฉานชื่อผืน
ดารจักรไร้สมบุรณ์

殘次品

1

Priest (พีต้า)

เทียน

อินากะ

แปล

INSOO

ปก

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

งานชื่อผืน ดาราจักรไร้สมบูรณ เป็นนิยายที่จำลองยุคสมัยใหม่ขึ้นมา ซึ่งเป็นยุคภายหลังการสิ้นสุดของยุคดาวโลก เมื่อมนุษย์ก้าวเข้าสู่ยุคดาราศาสตร์ใหม่ที่ประกอบด้วยแปดดาราจักรใหญ่ภายใต้สมมาตรดวงดาว ซึ่งเป็นศูนย์รวมอำนาจ นี่คือนิยายที่มนุษย์สามารถเดินทางในอวกาศ มีระบบปัญญาประดิษฐ์ขั้นสูงเป็นตัวขับเคลื่อนและอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ ของชีวิต ทั้งยังมีการสร้างสิ่งทีเรียกว่าระบบ “สวนอีเด็น” เพื่อตอบสนองความต้องการของมนุษย์ในทุกๆ ด้าน ด้วยการเชื่อมต่อสมองมนุษย์กับอุปกรณ์ต่างๆ และปัญญาประดิษฐ์ แต่ขณะเดียวกันสิ่งนี้ก็ทำให้อิสรภาพและความเป็นส่วนตัวของมนุษย์ถูกลิดรอนไป

ท่ามกลางกระแสแห่งพัฒนาการที่รวดเร็วปานความเร็วแสง ยังมีคนบางกลุ่มที่ไม่สามารถเข้าถึงระบบสวนอีเด็นได้ พวกเขาถูกเรียกว่า “ผลผลิตไร้สมบูรณ” (งานชื่อผืน) และถูกเนรเทศไปยังดาราจักรที่ 8 อันไกลโพ้น

และยังมีคนผู้หนึ่งที่ปฏิเสธการเชื่อมต่อกับ “สวนอีเด็น”... **หลินจิ้งเหิง** อดีตพลเอกแห่งสมมาตรดวงดาว หลบหนีไปยังดาราจักรที่ 8 เพื่อสืบหาเงื่อนงำบางอย่างในอดีต และบุคคลผู้หนึ่งที่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับอาจารย์ผู้ล่วงลับของเขา เขาได้พบ **ลูบีสิง** นายหน้าย่นักการศึกษาและอัจฉริยะสติเพื่อบอนดาวเปย์จิงเบตา ทั้งคู่ได้เข้ามาพัวพันในสงครามอวกาศที่แผ่ขยายไปทั่วทุกดาราจักร

อนาคตของมนุษยชาติจะเป็นไปในทิศทางใด บางทีหลังจากอ่านเรื่องนี้แล้ว คุณอาจมีคำตอบของคุณเอง

Rose

วันที่ 6 มีนาคม

ดาราศกใหม่ปีที่ 270

สมาพันธ์ดวงดาวมีคำสั่งเรียกตัวพลเอกหลินจิ้งเหิงแห่งค่ายไปอื่น
กลับมารับการสอบสวนที่ดาวเมืองหลวงว็อดโตโดยด่วน

แต่หลินจิ้งเหิงถึงกับกล้าขัดคำสั่ง

วันต่อมา หน้าแรกของหนังสือพิมพ์ว็อดโตเดลิฟาดหัวตัวโตด้วย
ประโยคเกรี้ยวกราดว่า

หลินจิ้งเหิง คุณคิดจะกบฏหรือ!

ปลายเดือนมีนาคม ค่ายไปอื่นถูกปิดล้อม ยานกลหนักไฮเปอร์สเปซ
ห้าร้อยลำจอดอยู่นอกชั้นบรรยากาศเทียม ทหารหน่วยรบพิเศษในค่ายไปอื่น
หันปืนใหญ่ไปยังพวกเดียวกัน สองฝ่ายประจันหน้า ไม่มีใครยอมใคร
นับถึงคืนของวันที่ 26 ก็เท่ากับเผชิญหน้ากันต่อเนื่องเกือบ 48 ชั่วโมงแล้ว

ลอร์ด หัวหน้าองค์กรฯเดินเข้ามาด้วยผีเท้าเบากริบ วางเหล้ารัมและ
น้ำแข็งลงบนโต๊ะนายพลเสียบๆ

นายพลยืนอยู่ข้างหน้าต่าง ดัดนิ้วเป็นสัญญาณให้นายทหารคนสนิท
อยู่ก่อน

นายพลหลินผู้เป็นที่เลื่องลือเรื่องความโหดเหี้ยมไปทั่วทั้งแปดดาราจักร
ใหญ่คนนั้นตัวสูงมาก ตั้งแต่เส้นผมถึงหัวเข็มขัดเรียบร้อยทุกกระเบียด รู้สึก
ได้ถึงความเย็นชาที่แผ่ออกมาที่ว้าง เขาหยิบแก้วเหล้า เต็มน้ำแข็งสองสาม

ฉนวนชื่อผืน ดาวจักรไร้สมบุรณ์ 1

ก่อนอย่างสง ๆ ที่หูซ้ายมีวงแสงลวงตา...อุปกรณ์สื่อสารของท่านนายพลเปิดอยู่ เขากำลังอยู่ระหว่างการสนทนา

เทคโนโลยีด้านการสื่อสารก้าวไกลมาก สามารถเชื่อมต่อกับบุคคลปลายทางได้โดยตรง หากต้องการสื่อสารอะไร สมองจะส่งสัญญาณไปยังผู้รับทันทีโดยไม่จำเป็นต้องเปิดปากพูด หึ่งไม่ต้องกังวลว่าจะถูกบุคคลที่สามได้ยิน คนรอบด้านได้แต่คาดเดาจากสีหน้าว่าการติดต่อนี้ดีหรือร้าย

ลอร์ดได้แต่ยืนเงิบ ๆ ไม่อาจจับเค้าใด ๆ จากสีหน้าของนายพลได้

สังคมยุคนี้เน้นความตรงไปตรงมา นิยมคนเปิดเผยจริงใจ ความคร่ำครึแบบหัวอนุรักษ์นิยมจนค่อนข้างไปทางปิดตัวของนายพลหลินไม่เข้ากับยุคสมัยเอาเสียเลย สื่อมวลชนและศัตรูทางการเมืองจึงใช้จุดนี้โจมตีเขาเขียนบทความวิจารณ์ว่าเขาเจ้าเล่ห์มากแผนการและหิมเกริมขึ้นทุกวัน

นายพลจอมเจ้าเล่ห์ตัดการติดต่อแล้ว กระดกเหล้าอมไว้ในปากครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยกับลอร์ดเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “ท่านจอมพลติดต่อมาบอกให้เจรจาประนีประนอม กลับไปว๊อตโตก่อน”

ลอร์ดชะงัก

“ประนีประนอม” นายพลหลินย้ำคำนี้อีกครั้งราวกับเป็นเรื่องขวนขวายเสียเต็มประดา หัวเราะพลางโบกมือเปิดดูข่าวล่าสุด

สื่อมวลชนยักษ์ใหญ่ทั้งหลายของว๊อตโตกำลังจับตาสถานการณ์ตึงเครียดที่ค่ายไป๋อัน

กอร์ดอน เลขานุการใหญ่ที่เพิ่งเข้ารับตำแหน่งยืนอยู่หน้ารัฐสภาของดาวเมืองหลวง เอ่ยกับกลุ่มนักข่าวที่รายล้อมรอบตัว “ผมกับนายพลหลินเรียนมาด้วยกัน เป็นเพื่อนกัน ยิ่งกว่านั้นยังเป็นเหมือนญาติสนิท ผมขอรับรองด้วยตำแหน่งหน้าที่การงานและเกียรติยศทั้งหมดของผมว่า ความจงรักภักดีของนายพลหลินที่มีต่อว๊อตโตไม่มีข้อกังขาใดๆ เขาไม่ทรยศว๊อตโตแน่นอน และไม่มีทางทรยศสมาพันธ์ ข้อกังขาทั้งหลายที่มีต่อความจงรักภักดีของเขาล้วนมีเจตนาทำลายชื่อเสียง!”

นายพลหลินฟังสุนทรพจน์อันเร่าร้อนนี้พลางเคียวก่อนน้ำแข็งเสียงดังกรวม ๆ

“จิ้งเหิง ถ้านายดูอยู่ ขอเวลาหนึ่งนาที ฟังที่ฉันพูดนะ” เลขานุการใหญ่ หันมามองกล้อง เอ่ยอย่างหนักแน่นจริงจัง “อย่าให้ข้อกล่าวหาที่ไม่มีมูลความจริงส่งผลต่อการตัดสินใจของนาย อย่าปล่อยให้ความเข้าใจผิดนี้ ลุกกลามจนกลายเป็นข้อพิพาทที่ส่งผลร้ายต่อคนฝ่ายเราและทำให้ฝ่ายตรงข้าม ได้ประโยชน์ กลับมาเถอะ ฉันกับจิ้งซูรอนายอยู่ที่รีออตโต จิ้งเหิง ครอบครัวยังรออยู่ที่นั่นนะ”

กล้องเลื่อนมาจับที่ผู้หญิงซึ่งยืนอยู่ข้างๆ เธอสวมเดรสสีดำ ใบหน้าไว้การแต่งแต้ม ผิวขาวซีด นอกจากดวงตาดำสนิทและคิ้วดกดำแล้ว ใบหน้าก็แทบไร้สีเลือด ทว่ากลับดูสวยจนชวนปั่นป่วนหัวใจ

หลินจิ้งซูเป็นน้องสาวแท้ๆ ของนายพลหลิน ปีที่แล้วเธอแต่งงานกับกอร์ดอนผู้มีหน้าตาตสโตไลท์ที่สุดในเจ็ดดาราจักรใหญ่แห่งสหพันธ์

มาตามกอร์ดอนยืนอยู่ท่ามกลางห้อมล้อมของผู้อารักขา ไม่ได้พูดอะไรแม้แต่คำเดียว ดวงตาว่างเปล่าเลื่อนลอย เหมือนเป็นเพียงหุ่นมนุษย์ที่ประณีตเปราะบาง

นายพลหลินไม่สะทกสะท้านกับภาพที่เห็น หันไปถามองครักษ์คนสนิท “นายคิดยังไงกับเลขานุการคนนี้”

ลอร์ดเรียบเรียงคำพูดก่อนตอบอย่างระมัดระวัง “เป็นบุคคลสำคัญ”

“อืม เป็นบุคคลสำคัญจริงๆ ไม่มีอะไรผิดปกติ แต่ฟังเขาพูดแล้ว ขนลุกชะมัด น่าเสียงแบบนั้นคนที่ไม่รู้มาได้ยินเข้าคงคิดว่าฉันมีอะไรกับน้องเขยตัวเอง” หลินจิ้งเหิงหัวเราะร่วน ปิดหน้าจอ กระดกเหล้าในแก้วรวดเดียวหมด “น่าสะอิดสะเอียน”

ลอร์ดรับแก้วเปล่าไป เอ่ยด้วยเสียงเบาลง “ท่านไม่ต้องสนใจเสียงนกเสียงกาพวกนั้น ‘สิบหน่วยอารักขาไปอื่น’ เตรียมพร้อมแล้ว เราพร้อมแล้วทุกเมื่อ รอเพียงคำสั่งจากท่านเท่านั้น”

“พร้อมอะไร กบฏเหรอ” หลินจิ้งเหิงเหลือบมองอีกฝ่ายด้วยแววตาเรียบเฉย พลันถามว่า “ลอร์ด นายจบจากโรงเรียนเตรียมทหารอันดับหนึ่งใช่ไหม”

“ครับท่าน ผมเป็นนักเรียนเตรียมทหารดีเด่น รุ่น 260 ของวิทยาลัย

อุหลาน”

“ที่บ้านทำอะไร มีพี่น้องมั๊ย”

ลอร์ดจุนงเง็กน้อย ไม่เข้าใจว่าในเวลาวิกฤตอย่างนี้ผู้บังคับบัญชาจะถามเรื่องครอบครัวเขาไปทำไม แต่ยังคงตอบด้วยสีหน้าจริงจัง “พ่อแม่ดูแลสถาบันการแพทย์แห่งหนึ่ง แม่เป็นอาจารย์สอนที่วิทยาลัยอุหลาน มีพี่ชายหนึ่งคน น้องสาวหนึ่งคนครับผม”

หลินจิ้งเหิงแค้นยิ้ม

พร้อมสู้ทุกเมื่อ...

เจ้าหนุ่มอ่อนต่อโลกคนนี้พุดงายซะเหลือเกิน...สู้กับใครล่ะ

พ่อแม่พี่น้องที่ภาคภูมิใจในตัวนายเธอ

โรงเรียนเตรียมทหารอันดับหนึ่งมีอีกชื่อว่า “วิทยาลัยอุหลาน” แม้วิทยาลัยอุหลานจะเป็นที่รู้จักในฐานะสถาบันที่ปมเพาะนายทหารระดับสูง แต่ก็มีเพียงไม่กี่คนที่สามารถเข้าบรรจุในค่ายไปอื่นโดยตรงหลังจากสำเร็จการศึกษาได้

นอกจากเงื่อนไขที่ต้องมีผลการเรียนสูงมากแล้ว การต่อสู้ทางการเมืองระหว่างผู้นำระดับสูงยังเชื่อมโยงกับภูมิลำเนาของผู้สำเร็จการศึกษาด้วย ประกาศอย่างสวยหรูว่า “คำนึงถึงหลักมนุษยธรรม” ให้พวกเขาได้รับบรรจุอยู่ในพื้นที่ใกล้ภูมิลำเนาตัวเอง ค่ายไปอื่นเป็นกองกำลังสำคัญของดาราจักรที่ 1 ผู้สำเร็จการศึกษาจะต้องมีทะเบียนสำมะโนครัวอยู่ในดาราจักรที่ 1 และพวกเขาส่วนใหญ่ล้วนมีภูมิหลังดีดีมาก พ่อแม่เป็นนักธุรกิจร่ำรวย นักวิชาการระดับสูง บุคคลสำคัญในแวดวงสังคม หรือไม่ก็นักการเมือง

นี่ทำให้สถานการณ์ทางการเมืองในค่ายไปอื่นซับซ้อนมาก แบ่งออกกว้างๆ เป็นสองกลุ่ม...

กลุ่มแรกคือกองกำลังที่ขึ้นตรงต่อนายพลหลิน ที่เคยไล่ล่าโจรสลัดอวกาศร่วมกับเขา มีชื่อว่า “ลิบหน่วยอารักขาไปอื่น” มีจำนวนคนประมาณหนึ่งในสิบของฐานทัพรักษาการณ์ ลิบหน่วยอารักขาไปอื่นมีชื่อฉาวเช่นเดียวกับตัวผู้บัญชาการสูงสุดของกลุ่ม เป็นกลุ่มอิทธิพลมืดชื่อกระฉอนในจักรวาล มักมีข่าวฉ้อฉลออกมาให้คนวิจารณ์สนุกปากทุกสองสามวัน บางคนบอกว่า

พวกเขาต่อสู้กับโจรสลัดอวกาศด้วยกลยุทธ์ “พิชิต้านพิช”... ใช้โจรปราบโจร
 นายทหารระดับผู้บัญชาการและทหารส่วนที่เหลือล้วนเป็นลูกผู้ลากมากดี
 จากวิทยาลัยอูหลาน ภูมิภาคหลังแต่ละคนคือตระกูลใหญ่และเครือข่ายความ
 สัมพันธ์ที่สลับซับซ้อน สถานเป็นตาข่ายเกี่ยวพันความภักดีของพวกเขา
 เข้าด้วยกันไว้อย่างเหนียวแน่น ทำให้ค่ายไปอื่นมันคงราวกับปรากฏการเหล็ก
 คุเมืองเตีเอต¹

หลินจิ้งเหิงโบกมือให้หัวหน้าองค์กรประจำตัว “เตรียมชุดพิธีการ
 ให้ฉัน ส่งหมายแจ้งไปตามด่านรายทาง แจ้งกำหนดการว่าพรุ่งนี้ฉันจะ
 ออกเดินทางกลับว็อดโต”

ลอร์ดตกใจ “ท่านครับ...”

“ท่านจอมพลสั่งลงมาแล้วทำให้เจรจาประนีประนอม ยังจะทำอะไร
 ได้อีก ค่ายไปอื่นทั้งหมด...” หลินจิ้งเหิงหยุดครู่หนึ่ง ทอดสายตามอง
 ออกไปนอกหน้าต่าง ยานกลนับหมื่นพันเล็งไปยังแขกที่ไม่ได้รับเชิญ
 นอกชั้นบรรยากาศเทียม ทอแสงเย็นเยียบของจักรกล ชวนให้นึกถึงฝูง
 ปลาตบเงินในมหาสมุทร แสงสะท้อนส่องจับจันยนต์าลีเทาของนายพล

เขาถอดถุงมือโยนทิ้งไว้ข้างๆ “ปลดอาวุธ”

วันต่อมายานจิ้งยวนก็ออกจากป้อมปราการค่ายไปอื่น เหมือนเรือ
 ท่องแบนล่องอยู่กลางทะเลดาวอันกว้างใหญ่ไพศาล กองทัพที่อยู่นอกชั้น
 บรรยากาศแหวกเปิดทางแคบๆ ให้ พร้อมกับจ้องมองไล่หลังจอมเผด็จการ
 ทหารผู้นี้ เป็นการปิดฉากของเขาอย่างเงียบงัน

ยานกลไม่ติดอาวุธห้ามติดตั้งระบบบวาร์ป ในการเดินทางตามเส้นทาง
 ปกติจากค่ายไปอื่นกลับดาวเมืองหลวงว็อดโต ยานจิ้งยวนจะต้องผ่าน
 หกด่าน ใช้เวลาทั้งสิ้นสิบสามวัน

วันที่สี่ ยานจิ้งยวนเข้าใกล้ดาวซีหมา เผชิญกับแถบดาวเคราะห์น้อย
 โดยไม่คาดฝัน เดิมยานหลักคิดจะหลบเลี่ยงไปชั่วคราว แต่กองทัพภาคที่ 4
 แห่งดาวเมืองหลวงถือว่าหลินจิ้งเหิงเป็นบุคคลอันตรายอันดับหนึ่ง เมื่อไม่เห็น

¹ หมายถึง แข็งแกร่งจนยากต่อการโจมตี

ฉานซื่อผืน ดาราจักรไร้มงกุฎ 1

ยานจิ้งยวนมาถึงตามกำหนดการเดินทาง กองทัพภาคที่ 4 ก็ตื่นตระหนกภายในหนึ่งวันส่งสัญญาณเตือนภัยระดับ 1 ถึงสิบสองครั้ง สั่งยานจิ้งยวนห้ามล่าซัวเต็ดขาด

ยานจิ้งยวนถูกบังคับให้อ้อมไปยังตำแหน่ง “หัวใจกุหลาบ” ซึ่งเป็นพื้นที่ต้องห้ามเพียงแห่งเดียวของดาราจักรที่ 1 ที่ยังไม่เคยมีมนุษย์เข้าไปสำรวจ

วันที่ 6 เมษายน ดาราศกใหม่ปีที่ 270 ยานจิ้งยวนถูกโจรสลัดอวกาศซุ่มโจมตีที่บริเวณด้านนอกหัวใจกุหลาบ หลินจิ้งเหิงถูกลอบสังหาร ยานถูกทำลาย ลูกเรือเสียชีวิต

ข่าวที่ถูกล่วงกลับมายังดาวเมืองหลวงเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันครึกโครมกำลังพลสืบหน่วยอารักขาไปยื่นข้อกล่าวหา ค่ายไปอื่นกลายเป็นอัมพาตในทันที จอมพลเสียใจกับการสูญเสียนายพลคู่ใจ ทิ้งหนังสือลาออกบนโต๊ะกลมของสภาสมาพันธ์อย่างโกรธเกรี้ยว เวลาเดียวกันก็เหมือนเคราะห์ซ้ำกรรมชด กลุ่มโจรสลัดที่ถูกนายพลหลินขับไล่ออกไปจากสภาสมาพันธ์แปรดาราจักรใหญ่เมื่อสิบปีก่อนไม่รู้ว่าได้ชำระแค้นตายมาจากไหน กลับมาโจมตีกะทันหันโดยใช้เส้นทางขนส่งพลเรือนของดาราจักรที่ 6 กองบัญชาการทหารที่กำลังสับสนรับมือไม่ทัน ส่งผลให้พลเรือนบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก

หลายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นติดต่อกันนี้ถูกกล่าวถึงในประวัติศาสตร์ว่า “วิกฤตการณ์ไปอื่น”

เริ่มจากดาราจักรที่ 6 เกิดการเดินทางขบวนประท้วงครั้งใหญ่ ลูกกลมไปตามจุดวาร์ปต่างๆ ราวกับโรคระบาด

ภายใต้แรงกดดันมหาศาล ว็อดโตถูกบีบให้เปลี่ยนท่าที เริ่มจากเกลี้ยกล่อมคณะกรรมาธิการการทหารของรัฐบาลกลาง จากนั้นก็ไม่เอ่ยถึงเรื่อง หลินจิ้งเหิงถูกบีบให้เดินทางกลับมาก่อนที่จะเสียชีวิตแม้แต่น้อย เกิดอาการความจำเสื่อมหม่อออกไปตามฝีปากของรัฐบาล จากที่แต่ก่อนเคยประณามคำทอนนายพลหลินไว้มากเท่าใด ตอนนั้นก็สวดดีวีกรรมและรำลึกถึงเขามากเท่านั้น

นายพลหลิน “จอมเจ้าเล่ห์มากแผนการ” จึงกลายเป็นปูชนียบุคคลในทันที เกียรติประวัติกรีกโกรอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

พิธีศพจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ในวีนิตโต ชุดที่นายพลหลินไม่ทันได้ใส่เวลานี้ใช้เป็นตัวแทนร่างของเขา และได้รับการอัญเชิญเข้าสู่สถานวีรชนผู้พลีชีพของวีนิตโต บัตรเข้าร่วมชมพิธีถูกบันราคาจนสูงลิ่ว และเนื่องจากเป็นการตายอันสูงเกียรติ ชื่อของนายพลหลินจึงได้รับการบันทึกในกินเนสส์บุ๊กนับว่าเขาได้กลายเป็นผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือหลังวายุชนม์

วันพิธีศพ หลินจึงซุ่มชุดดำต้อนรับแขกที่มาร่วมไว้อาลัย หญิงงามผู้โด่งดังแห่งวีนิตโตยังคงสวยสง่าสมบูรณ์แบบแม้ในวาระเช่นนี้

เธอสวยจริง ๆ...ใครเห็นก็อดชื่นชมไม่ได้...แต่ก็ดูไร้หัวใจหัวใจ

เลขาธิการใหญ่กอร์ดอนเดินมาหา หลินจึงซูล้องแขนสามี่ อิงแอบเขาเหมือนดอกไม้² โอนอ่อนรับการดูแลจากเขา ให้สามี่ช่วยสวมหมวกผ้าโปร่งดำคลุมหน้า จากนั้นก็นั่งนิ่งเงียบ แววดาเปี่ยมไปด้วยความเทิดทูนและหวังพึ่งพิง มองกอร์ดอนขึ้นไปบนโพเดียมเปิดฉากแสดงถ้อยคำไว้อาลัยสุดซึ้งให้แก่นายพลผู้ล่วงลับ พลังหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับทางตาเป็นระยะให้สอดคล้องกับบทบาทการแสดงของเขา

นักข่าวรุ่มล่อมถ่ายรูปเธออยู่สักพักก็แยกย้ายกันไปอย่างกร่อย ๆ... เพราะที่นั่งของมาตามกอร์ดอนก็ยังคงเหมือนกับครั้งล่าสุดที่เธอเข้าร่วมงาน “ต่อต้านการทิ้งศพสัตว์เลี้ยงในอวกาศ” ไม่ผิดเพี้ยน สูงสง่าเปี่ยมราศีไร้ที่ติสามารถเอาภาพเดิมมาใช้ทั้งสองงานได้โดยไม่มีอะไรแตกต่าง

กลุ่มนักข่าวที่รายล้อมเธอจากไปหมดแล้ว แต่หลินจึงซู่ยังคงนั่งนิ่งไม่ไหวติง

เธอเหมือนดอกไม้ไม้ลิ้นนามที่สูงส่งหลงพะงตน ไม่ว่าจะจะมีคนชื่นชมหรือไม่ ก็ยังคงบานรับลมต่อไป

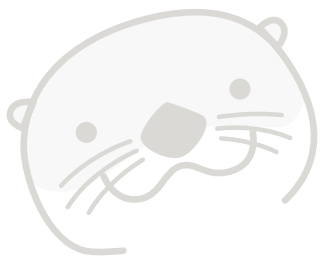
ยามนี้ “ดอกไม้ลิ้นนาม” ดอกนี้กำลังยิ้มน้อย ๆ ทั้งน้ำตาคลอ ใบหน้างามดูฉาบวาดอันวิจิตรที่อาบแสงความเจริญแห่งมวลมนุษยชาติมองกอร์ดอนที่กำลังเอ่ยเสียงเครื่องกล่าวคำสดุดีบนเวที พลังคิดในใจว่า แก

² เป็นพืชกาฝากชนิดหนึ่ง ไม่มีคลอโรฟิลล์สังเคราะห์แสงและไม่มีราก อาศัยดูดซึมน้ำเลี้ยงและอาหารจากพืชที่มันไปเกาะ

ฉานชื่อผีน ดาราจักรไร้มบรูณ์ 1

จะต้องชดใช้ด้วยชีวิต

นับตั้งแต่มนุษย์ชาติก้าวเข้าสู่ดาราศาสตร์ใหม่เป็นต้นมา ความสงบสุขก็ดำเนินมาอย่างต่อเนื่องสองร้อยกว่าปี เวลานี้ภาพแห่งสันติสุขที่เหมือนบุปผาในคันท้อง จันทราในวาริ³ได้ปรากฏรอยแตกร้าวที่น่าสะพรึงขึ้นมาแล้ว

ทดลองอ่าน

---

³ หมายถึง ความสวยงามที่ไม่อาจจับต้องได้ เป็นความสวยงามที่ลวงตา ไม่มีอยู่จริง

ภาค 1

ดาวกันดาร

บทสวดมนต์

ห้าปีต่อมา

ดาราศกใหม่ปีที่ 275 ดาวเปยจิงเบตาแห่งดาราจักรที่ 8

“เปยจิงเบตา” เป็นชื่อโหลของดาวเคราะห์ แต่ละดาราจักรมักจะต้องมีชื่อจำพวกดาวเปยจิง ดาวลอนดอน หรือไม้ก็ดาวซิมบับเว...เหมือนอย่างในประเทศจีนยุคโบราณที่ตามเมืองต่าง ๆ มักมีชื่อถนนอย่างถนนเปยจิง ถนนหนานจิงซำกันมากมาย

อาจเป็นเพราะชื่อนี้ ดาวเปยจิงเบตาจึงมีความเป็นตะวันออกค่อนข้างสูง พลเมืองไม่น้อยสืบเชื้อสายจันจากยุคโบราณ...แต่แน่นอนว่าดินแดนผืนสางอย่างดาราจักรที่ 8 ต่อให้มีสายเลือดมังกรบรรพกาลก็อย่าหวังว่าจะมีความเป็นอยู่สุขสบาย

ว่ากันว่าในสิบหัวข้อข่าวประจำวันของสื่อหลักในดาราจักรอื่น ๆ ล้วนต้องมีเรื่องชีวิตยากแค้นแสนลำเค็ญของพลเมืองในดาราจักรที่ 8 ลักหนึ่งข่าว ทั้งพวกเขายังมีอีกชื่อที่ใช้เรียกดินแดนแห่งนี้ว่า “ดาวกันดาร”

สมาพันธ์ดวงดาวประกอบด้วยแปดดาราจักรใหญ่ แน่แน่นอนว่าดาราจักรที่ 1 ซึ่งเป็นที่ตั้งของดาวเมืองหลวงว็อดโตย่อมต้องอยู่บนยอดแหลมของพีระมิด ดาราจักรลำดับหลัง ๆ ยิ่งห่างไกลจากว็อดโตมากเท่าใด พัฒนาการและความเจริญก้าวหน้าก็ยิ่งล่าหลัง...เมื่อมาถึงดาราจักรที่ 8 ก็ไม่ต่างจากทอระบายน้ำทิ้งของพีระมิด

สาเหตุที่ดาราจักรที่ 8 กลายเป็น “ดาวกันดาร” มีทั้งปัจจัยทางธรรมชาติและปัจจัยทางประวัติศาสตร์ การขาดแคลนทรัพยากรและการคมนาคมที่ไม่เอื้ออำนวยถือเป็นปัญหาหนึ่ง แต่ที่สาหัสกว่านั้นคือปัญหาที่ตกค้างมาจากประวัติศาสตร์ เรื่องนี้หากเล่าตั้งแต่ต้นก็ต้องสืบสาวกันยาวเหมือนถามว่าทำไมเด็กน้อยถึงไม่มีแม่! ...

ในช่วงยุคดาราศกเก่าเมื่อสองร้อยกว่าปีก่อน กลุ่มสมาพันธ์ดวงดาวกำลังขับเกี่ยวกับกลุ่มโจรสลัดอวกาศอย่างดุเดือด...สมาชิกของกลุ่มโจรสลัดอวกาศล้วนเป็นทายาทรุ่นหลังของคนโลกเก่า พวกเขาไม่ใช่ไอ.ที.ที่ตาโปนเป็นลูกเทนนิส และเริ่มแรกก็ไม่ได้ถูกเรียกว่า “โจรสลัดอวกาศ” ซึ่งเป็นชื่อที่แค่ได้ยินก็รู้ว่าเป็นผู้ร้าย ในกลุ่มพวกเขาไม่ได้มีกองกำลังเพียงกลุ่มเดียว หลังจากรัฐบาลสมาพันธ์เข้ามาคุมอำนาจการปกครองดาราจักรส่วนใหญ่ เพื่อความสะดวกจึงได้เรียกกลุ่มต่อต้านรัฐบาลทุกกลุ่มด้วยชื่อเรียกรวมว่า “โจรสลัดอวกาศ”

เมื่อเปรียบเทียบกับอีกเจ็ดดาราจักรซึ่งเกาะกลุ่มอยู่ด้วยกันแล้ว ดาราจักรที่ 8 ก็เหมือน “เกาะโดดเดี่ยวแสนอาภัพ” ในอดีตเพื่อต่อต้านสมาพันธ์ดวงดาวที่แข็งแกร่ง กองกำลังต่อต้านรัฐบาลกลุ่มเล็กๆ จำเป็นต้องรวมตัวกันและใช้ดาราจักรที่ 8 เป็นฐานที่มั่น ตั้งตนเป็นปฏิปักษ์จากแดนไกล ช่วงต้นของยุคดาราศกใหม่ดาราจักรที่ 8 ถูกกลุ่มโจรสลัดอวกาศยึดครองยาวนานถึงหนึ่งร้อยปี ล่วงมาถึงดาราศกใหม่ปีที่ 136 จึงถูกนายพลลูชั่น ผู้นำสมาพันธ์ในเวลานั้นยึดอำนาจกลับมา และสร้างเส้นทางพลเรือนขึ้นใหม่ให้เชื่อมต่อกับอีกเจ็ดดาราจักร

ในช่วงหนึ่งร้อยปีมานี้สมาพันธ์มีความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และทรัพยากรมนุษย์อย่างรวดเร็วระดับความไวแสง ขณะที่ดาราจักรที่ 8 กลับถูกทอดทิ้งให้ผันผวนอยู่ท่ามกลางความขัดแย้งและการต่อสู้กันเองของเหล่าโจรสลัด ผลัดกันขึ้นผลัดกันลงทางอำนาจเรื่อยมา กระทั่งช่องว่างค่อยๆ ขยายกว้างขึ้นจนยากแก่การแก้ไข ความแตกต่างระหว่างทั้งสองฝ่าย

¹ หมายถึง เรื่องที่ผู้คนสืบสาวได้ไม่รู้จัก เช่น เพราะเหตุใดเด็กจึงไม่มีแม่ แม่จากไปไหน เป็นต้น

ฉนวนชื่อผืน ดาราจักรไร้สมบูรณ์ 1

เทียบเคียงได้กับสายพันธุ์โฮโมเซเปียนส์² ร่วมสมัยกับลิงชิมแปนซียุคดึกดำบรรพ์

หลังจากนายพลลูซิอันยึดอำนาจคืนมาได้ ทางสมาพันธ์ได้เคยส่งคนไปสำรวจดาราจักรที่ 8 และพบว่าดินแดนผืนบางแห่งนี้ไม่มีอะไรเลยสักอย่าง ไร้ค่าโดยสิ้นเชิง จึงจัดตั้งรัฐบาล “ประชาธิปไตยแบบปกครองตนเอง” ขึ้นในดินแดนแห่งนี้ หรือก็คือปล่อยพวกชิมแปนซีเหล่านี้คืนสู่ธรรมชาติ ให้พวกเขาใช้ชีวิตไปตามยถากรรม

ยามที่สมาพันธ์มีรัฐพิธีสำคัญใดๆ ที่ผู้แทนระดับสูงของดาราจักรหลักจำเป็นต้องเข้าร่วม ทั้งเจ็ดดาราจักรต่างก็มีป้ายระบุชื่อผู้บริหารระดับสูงที่เป็นตัวแทนมาร่วมงาน มีเพียงผู้แทนจากดาราจักรที่ 8 ที่ไม่มีชื่อ ป้ายชื่อระบุเพียงง่าย ๆ ว่า “ดาราจักรที่ 8” นี้ไม่ได้เป็นการเลือกปฏิบัติของสมาพันธ์ แต่เป็นเพราะพวกชิมแปนซีเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะขัดแย้งกันภายในบ่อยครั้ง โดยทั่วไปหัวหน้าผู้บริหารและรัฐบาลของพวกเขาล้วนอยู่ในวาระเพียงครั้งเดียว หมายความว่าเปลี่ยนคนทุกวันจนไม่รู้ว่าเป็นใคร ดังนั้นจึงได้แต่ใช้คำเรียกกลาง ๆ ด้วยชื่อกลุ่มแทน

ผู้คนที่มิได้มุ่งทางต่างพยายามอพยพออกไปจากที่นี่ ส่วนคนที่เหลือก็เหมือนหนอนนางंसสารที่ถูกทอดทิ้งไปอยู่ในดินแดนแร้นแค้นตามกาลเวลา

ในดาราจักรที่ 8 ดาวเปย์จิงเบตานั้นว่าค่อนข้างดี เป็นดาวเคราะห์ที่มีจำนวนประชากรอยู่มากที่สุด แม้จะวุ่นวายและน่าหดหู่ แต่ก็ยังมีอุตสาหกรรมและเส้นทางขนส่งระหว่างดาวหลงเหลืออยู่พอให้ผู้คนดำรงชีวิตได้

ความมืดยามราตรีปกคลุมดาวเปย์จิงเบตา รถประจำทางพาผู้โดยสารที่วิ่งเหงาหวานอนแล่นช้า ๆ ไปตามถนน สีสรถหลุดล่อนจนคำว่า “กาแล็กซีทรานสปอร์ต” ข้างตัวรถลอกกระดำกระต่างกลายเป็น “กาทรานสปอร์ต” ปัญญาประดิษฐ์ที่ใช้ในการควบคุมยานพาหนะน่าจะกลายเป็น “ปัญญาพิการ”

²วิวัฒนาการของมนุษย์ยุคปัจจุบัน

ไปแล้ว อัตราความเสียหายสูงถึงกว่า 95 เปอร์เซ็นต์ ตอนนี่เหลือแต่โหมด “อัลตราเซฟ” ที่ยังใช้งานได้นั่นแหละ รถเคลื่อนที่ไปข้างหน้าด้วยความเร็วระดับเท่าคลานท่ามกลางความมืด ทุก ๆ ห้านาทีเสียงแตรก็จะดังทีหนึ่ง

หน้าต่างรถทั้งสองฝั่งไม่มีสมบรูณ์สักบานเดียว...ทุกบานถูกชาวบ้านตามรายทางที่ตกใจตื่นเพราะเสียงแตรรถเข็ยงข้าวของใส่จนกระจกหน้าต่างแตกหมด

ลมพัดเข้ามาในรถทุกทิศทุกทาง พาเอาฝุ่นฟุ้งตลบเข้ามาด้วย ไม่มีใครซ่อมแซมรักษา เพราะบริษัทขนส่ง “กาแล็กซีทรานสปอร์ต” นี้ปิดกิจการไปสองร้อยปีแล้ว ที่วิ่งอยู่ทุกวันนี้เป็นเพียงระบบขนส่งระหว่างเมืองที่ไม่สามารถหยุดทำการได้ วิ่งเหมือนจะตายมีตายแหล่โดยอัตโนมัติทุกวัน

เวลานี้เป็นฤดูหนาวอันทารุณของที่นี่ เนื่องจากวงโคจรของดาวเคราะห์เปยจึงเบตาจึงทำให้ฤดูหนาวยาวนานเป็นพิเศษ คำนวณตามดาราคึกใหม่ก็ยาวนานถึงสามปี ขณะที่ระบบทำความร้อนของเมืองหยุดทำงานไปแล้ว เพราะขาดเงิน ลมหนาวยะเยือกพัดผ่านเข้ามาในถิ่นฐานของมนุษย์ที่ไร้การปกป้องและจู่โจมเข้ามาทางหน้าต่างรถ ผู้โดยสารยากไร้เต็มคันรถพยายามห่อตัวในเสื้อโค้ตที่ขนาดไม่สมตัวให้แน่นขึ้น เหมือนฝูงนกกระทาซุกตัวอยู่ใต้ปีก

คนที่ใช้ระบบขนส่งไม่เก็บค่าบริการส่วนใหญ่เป็นคนระดับล่างในชนชั้นยากจน ในจำนวนนี้มีไม่น้อยที่เป็นคนเร่ร่อน แต่แต่ละคนเนื้อตัวสกปรกมอมแมมจนแยกไม่ออกกว่าเป็นชายหรือหญิง คนแก่หรือเด็ก เศรหะดีที่รอกไม่ได้ปิดทึบ ไม่อย่างนั้นกลิ่นตัวของผู้นี้โดยสารคงคลุ้งจนระเบิดเป็นแก๊สพิษชีวภาพแน่

เด็กสาวคนหนึ่งท่าทางเมามาย นั่งอยู่ตรงที่นั่งท้ายรถ ใบหน้าเธอเลอะเทอะไปด้วยเครื่องสำอางจนมองอายุไม่ออก เธอไม่กลัวหนาว เลื้อยแจ็กเก็ตแหวกออก เผยให้เห็นบราข้างในที่ดูแปลกตา ที่เอวมีรอยสักรูปหัวกะโหลก...ดูแล้วผู้หญิงคนนี้น่าจะเป็นพวกอันธพาลที่ไม่น่าเข้าไปต่อแยะด้วย

ข้างเท้าเธอมีเป้สะพายหลังสูงหนึ่งเมตรวางอยู่ ที่หูเสียบหูฟัง เธอ

ฉานชื่อผืน ดาราจักรไร้สมบุรณ์ 1

หลับตาฟังพนักเก้าอี้ผู้ฟัง สีหน้าดูหงุดหงิดเพราะอาการเมาค้าง ในรถยังมีเสียงเด็กร้องไห้โยเยไม่หยุด เสียงนั้นดังทะลุทะลวงจนแม้แต่เสียงเพลงที่ตั้งสนั่นอยู่ในหูยังสกัดกั้นไว้ไม่ได้

เธอทนอยู่หลายนาที่จนทนไม่ไหวอีกต่อไป ดิ่งหูฟังออก ตรงดิ่งจะไปเอาเรื่อง

นำแปลกที่ทันทีที่ดิ่งหูฟังออก เสียงหนวกหูก็เสียบไปทันที

เธอมองรอบ ๆ ด้วยความขุ่นเคือง แต่เท่าที่เห็นในรถก็มีเพียงผู้ใหญ่วัยกลางคน รื้อเรียวแรง ต่างคนต่างซุกตัวอยู่กับความหนาวเหน็บ ไม่มีเด็กเลยสักคน เธอสะอึกออกมาเพราะฤทธิ์สุรา สะบัดหัวอย่างงุนงง แล้วเสียบหูฟังอีกครั้ง ดิ่งสูดโคลมหัว ก่อนจะหลับตาลงด้วยความมึนงง

ขณะกำลังจะเคลิ้มหลับเพราะความเมามาย เสียงร้องแหลมสูงของเด็กก็ทะลวงเข้ามาในหูอีก “แม่!”

เธอตัวกระตุกลืมตาขึ้นมาทันที รถจอดที่ป้ายพอดีพร้อมกับเสียงทอดยาวที่เหมือนกับเสียงถอนหายใจ

เธอปิดเพลง คราวนี้ได้ยินชัดเจน เสียงเด็กร้องไห้ น่าสงสารดังมาจากที่ไม่ไกล ดังก้องอยู่ในหูเธอตลอดเวลา

แต่ว่า...สถานที่ป้ายอแบบนี่จะมีเด็กมาจากไหน

ป้ายรถก็ถูกขโมยไปนานแล้ว ไฟถนนก็ดับทั้งแถบ รอบด้านมืดไปหมด ห่างออกไปไม่ไกลเป็นตรอกซอกซอยที่สกปรกทรุดโทรมเชื่อมต่อถึงกัน ดวงตาในความมืดเหมือนกำลังแอบมองออกมาจากหลืบมุมสกปรกโลโครก เหล่านั้น ระบบ “ปัญญาประดิษฐ์” ที่ควบคุมรถมีปัญหาอีกแล้ว สัญญาณแจ้งเตือน “ถึงสถานีปลายทาง” ดังขึ้นก่อนเวลาและเข้าสู่โหมด “หยุดพัก” อัตโนมัติโดยที่ผู้โดยสารไม่มีโอกาสประท้วง ได้แต่ก่นด่าแล้วเดินเรียงแถวลงจากรถไป

เด็กสาวหน้าหน้า สะพายเป้เดินรั้งท้ายตามผู้โดยสารที่อ่อนล้า คนข้างหน้าเธอเป็นชายวัยกลางคนสวมเสื้อผ้าฝ้ายบุหนาว รูปร่างเล็กผอม มือดึงชายซราว่างผอมไกรกซุบเซียวคนหนึ่งจนเสียหลักตัวเซมาชนเธอ

เด็กสาวเล็กคิ้ว แต่ยังไม่ทันได้เล่นบทยี่ไร อยู่ ๆ ก็รู้สึกตาลาย เธอ

ขยี้ดวงตาที่ปิดมาศคาราอย่างงัวเจียว ทันใดนั้นก็เห็นชายชราที่มาจนเธอ กลายเป็นเด็กผู้ชายไปเสียได้!

เหล่าปลอมทำพิษเข้าซะแล้วเหอเนี่ย เธอพิมพ์อยู่ในใจ หลับตาลง อีกครั้ง

เมื่อภาพพราเลือนตรงหน้าชัดเจนขึ้น ก็พบว่าข้างหน้าเธอเป็นเด็ก จริงๆ ดูเหมือนจะอายุสองสามขวบเท่านั้น ยังเดินเตาะแตะไม่มั่นคง ห่อตัว ด้วยเศษผ้ารุ่งริ่งโกโรโกโส แต่ชายลื้อที่แพลมออกมาประณีตมาก แม้จะ ร้องให้จนดูไม่ได้ แต่ก็ยังดูออกกว่าผิวพรรณบอบบาง

เด็กน้อยถูกชายเร่ร่อนคว้าคอด้วยมือข้างหนึ่ง มืออีกข้างจับข้อมือเขา แล้วหิ้วตัวเขาออกไปโดยที่เท้าไม่ติดพื้น เด็กน้อยร้องให้ดิ้นรนไม่หยุด แต่ รอบข้างไม่มีใครเฝ้านำขึ้นมองแม้แต่คนเดียว ถึงขั้นไม่มีใครแสดงสีหน้า แปลกไปด้วยซ้ำ... พวกเขา ก็คงเหมือนเธอ มองเห็นเป็นคนแก่เร่ร่อนสลัดสังข์ ไม่สมประกอบคนหนึ่ง

นี่เป็นอาการหลอนห่มุ!

รูปร่างตาของเด็กสาวหดเล็กลง นึกสงสัยว่า “ชายเร่ร่อน” คนนี้อาจเป็น นักค้ำมนุษย์ที่ใช้เทคโนโลยีสีดำ³ เธอจึงแอบตามเขาไปเจียบๆ

“ชายเร่ร่อน” คว้าคอเด็กเดินไป ไม่ได้สนใจเด็กสาวคนนี้แม้แต่หน่อย พอลงจากรถ เขาก็เดินตรงเข้าไปในตรอกแคบๆ ในตรอกมีบ้านซอมซ่อ เรียงรายตลอดแนว ทำตรอกเป็นบาร์เถื่อน แสงไฟที่ประตูหลังของบาร์ริบหรี่ ไม่ต่างจากแสงหิ่งห้อย ส่องแสงซีดจางลงบนพื้นหิมะแคพอให้นักท่องเที่ยว มองเห็นทางได้ เสียงร้องไห้แหลมเสียดหูของเด็กดังก้องในตรอกเล็กแคบ แต่ไม่อาจเรียกความแตกตื่นจากใครได้แม้แต่คนเดียว

นี่ไม่น่าจะใช้ยาหลอนประสาท...ไม่ว่าจะบนรถประจำทางเมื่อครู่ หรือว่า ในตรอกแคบๆ นี้ ลมกลางคืนที่พัดหวีดหวิวเพียงพอที่จะพัดสลายยาหรือ สารเคมีทั้งหลายไปจนหมดได้

³Black Technology เป็นคำที่มีที่มาจากนิยายแนวไซไฟ ใช้เรียกวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี หรือ ผลิตภัณฑ์ที่อยู่นอกเหนือขอบเขตเทคโนโลยีหรือความรู้ของมนุษย์ในปัจจุบัน ขาดพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ และละเมิดหลักธรรมชาติ แต่ทรงพลังในแง่เทคโนโลยี

ฉนวนชื่อผืน ดาราจักรไร้สมบูรณ 1

เด็กสาวสะพายเป้ไว้ที่ไหล่ข้างหนึ่ง เลิกยืนดูขึ้น จากนั้นก็ร้องตะโกนให้ชายเร่ร้อนคนนั้นหยุด “เฮ้ หยุดนะ!”

“ชายเร่ร้อน” ชะงักทำเล็กน้อย มือยังคงขยุ้มหลังคอคอดเด็กอย่างโหดเหี้ยม แต่ใบหน้ากลับมีรอยยิ้มขลาดกลัวและประจบประแจง เขาห่อไหล่หดคอดเล็กน้อยด้วยท่าทางหวาดๆ ถามเสียงตะกุกตะกัก “เรียก...เรียกผม?”

เธอหรีตตามองอย่างระแวดระวัง พยักพยิดไปยังเด็กที่อยู่ในมือเขา “นี่ลูกคุณหรือ?”

สีหน้าของ “ชายเร่ร้อน” เปลี่ยนไปทันที ดูสะท้านไหวชั่วขณะ จากนั้นก็ยื่นยิ้มออกมา “อะ...อะไรนะ คุณ...คุณดู...ดูผิดแล้ว มีเด็กที่เห็นกันคน...คนแก่นี้ ดู...ดูเหมือนลิงแก่ เขา...เขาแค่ตัวเล็ก ไม่ใช่เด็ก คุณดูดี ๆ ลี”

เขาว่าพลางผลักคนในมือไปตรงหน้าเธอ ชั่วขณะนั้นเธอรู้สึกเหมือนเบี่ยงหน้าตัวเองมีจอภาพที่ทำงานผิดปกติ เด็กชายที่ร้องไห้จนแทบหายใจไม่ออกเดี๋ยวก็ต้วยิดยาวขึ้น เดี๋ยวก็ตัดสั้นลง กลายเป็นภาพลวงตา ภาพคนแก่อนาถาตัดสลับกับภาพเด็กร้องไห้สะอึกสะอื้นไปมาไม่หยุด

เธอนิ่งหน้า ก้าวออกไปข้างหน้าสองก้าว เอียงคอมองเงิบๆ “แปลก”

“ชายเร่ร้อน” เห็นเธอกำลังสับสนก็แสยะยิ้มกว้างจนเห็นฟันเหลืองเต็มปาก “เห็นมัยละ ผม...ผมบอก...บอกแล้วว่า...”

เขายังพูดไม่ทันจบ เด็กสาวก็ตั้งขวดเหล้าออกจากเป้ ฟาดลงกลางแสกหน้าเขาโดยไม่ให้ตั้งตัว เศษแก้วแหลมคมแตกกระจายเกลื่อน กลิ่นฉุนกึ่งของแอลกอฮอล์คุดคุณภาพต่ำคละคลุ้ง ฮีโร่หญิงถือขวดเหล้าที่แตกเหลือครึ่งหนึ่ง เอามือเช็ดลิปสติคที่เหลือบนริมฝีปากออก แล้วถ่มน้ำลาย “ไอ้ชาติชั่ว หลอกย่าแก่สิ!”

เหล้าไหลลงมาตามคิริระและใบหน้าของ “ชายเร่ร้อน” รอยยิ้มของเขาค่อยๆ เลือนหายไป แวดตาเปลี่ยนเป็นคร้ำเย็นชาเจือกลิ่นคาวเลือด ทันใดนั้นเขาก็ผลักเด็กไปข้างๆ กระจุกทั้งร่างลั่นดังกร๊อบ ร่างกายยัดขยายใหญ่เหมือนถูกสูบลมเข้าไป เพียงพริบตาเขาก็กลายเป็นชายร่างกำยำที่สูงเกือบสองเมตร!

เด็กสาวผู้วางโตต้องเปลี่ยนจากการมองในระดับสายตาเป็นแหงนหน้ามอง เธอรู้ง่วงไปหมด ผงะถอยหลังโดยไม่รู้ตัว “แก...”

“ชายเร่ร่อน” อ้าปากกว้างเท่าฝ่ามือ เผยให้เห็นปากใหญ่เหมือนอ่างเลือด “ฉันก็ว่าแล้ว ที่แท้ก็เป็นพวกพิการสมองสูญนี่เอง”

ทันทีที่ได้ยินคำว่า “พิการ” สีหน้าของเด็กสาวก็เปลี่ยนไป จากตื่นตระหนกกลายเป็นดูร้าย ยกเท้าถีบเข้าที่หว่างขาอีกฝ่ายจนตัวงอ จากนั้นก็ฉวยจังหวะนี้ฉีกผมอีกฝ่ายกระซากลงมา ใช้ขวดเหล้าที่แตกครึ่งขวดแทงใส่หน้าเขาอย่างโหดเหี้ยม...การเคลื่อนไหวต่อเนื่องรวดเร็ว แม่นยำ และไร้ความปราณี แสดงให้เห็นว่าเป็นนักเลงที่มีประสบการณ์ต่อยติข้างถนนมาอย่างโชกโชน

แต่พอคมฟันฉลามของขวดเหล้ากระแทกเข้าที่ใบหน้าของชายคนนั้น มันกลับเลื่อนไถลออกไปด้านข้าง ไม่ได้ทำให้เกิดรอยขีดข่วนบนผิวหนังเขาแม้แต่น้อย ใบหน้าของเขาทั้งแข็งและขาวซีด ผิวสัมผัสเหมือนโลหะบางอย่าง “ชายเร่ร่อน” ขยับคอไปมาอย่างไม่สะทกสะท้าน คิ้วมือเธอที่ขยุ้มเส้นผมของเขา หัวขึ้นมาเบาๆ รวากับหัวลูกแมว

ขวดเหล้าตกพื้น เด็กสาวดิ้นรนกลางอากาศ มองใบหน้าที่ถูกแสงส่องกระทบด้วยความตกใจ “แก...แกไม่ใช่มนุษย์”

“ชายเร่ร่อน” ยิ้มประหลาด ใช้ฝ่ามือที่ใหญ่เหมือนพัดใบลานบีบหัวเธอ เส้นเลือดสีเขียวที่มือเขาปูดโปน...

ทันใดนั้นแสงสว่างจ้าก็ส่องมา ตามมาด้วยมอเตอร์ไซค์ความเร็วสูง สามสี่ลำโฉบลงมาจากกลางอากาศ ละเมิดกฎ “ห้ามขับขี่ยานความเร็วสูงเข้าใกล้พื้นดินในระยะหนึ่งร้อยเมตร” แสงมาถึงก่อน ตามด้วยเสียงเครื่องยนต์ดังสนั่นหวั่นไหว เกิดเป็นลมสลาตันกวาดไปทั่วบริเวณ

“ชายเร่ร่อน” เหมือนนึกอะไรขึ้นได้ สีหน้าเปลี่ยนไป รีบปล่อยมือเตรียมจะหนี

ลมจากมอเตอร์ไซค์ความเร็วสูงพัดกระหน่ำจนเด็กสาวไม่อาจทรงตัวได้ เธอล้มก้นกับพื้นพร้อมสัมผัสภาวะด้วยสภาพอ่อนจนอาจ รีบตะเกียกตะกายไปเกาะกำแพงไว้ทั้งมือและเท้า

ฉานชื่อผืน ดาราจักรไร้สมบูรณ 1

เด็กชายที่ถูกเหยียดทิ้งเมื่อครู่แผดเสียงร้องไห้จ้า ถูกพายุหมุนพัดขึ้นไปบนฟ้า

“ชายเร่ร่อน” ที่เหมือนลัทธิประหลาดกระโจนขึ้นไปเกาะบนกำแพง ครู่หนึ่งเหมือนลัทธิร้าย แสงสว่างวาบขึ้นมาบนตัวเขา จากนั้นก็หายวับไปในความมืด

แขนขาของเด็กชายปิดป้ายกลางอากาศ ร่างลอยพุ่งไปยังบาร์เถื่อนที่อยู่ไม่ไกลออกไป

ประตูหลังของบาร์พลันเปิดออก ชายคนหนึ่งเดินออกมา ยื่นมือคว้าคอเด็กไว้ได้อย่างเหมาะสม

มอเตอร์ไซค์ความเร็วสูงร่อนลงจอดพร้อมกันอย่างเงียบกริบ เด็กสาวที่หมอบอยู่ตรงมุมกำแพงเงยหน้าขึ้น มองผ่านเส้นผมที่ถูกลมพัดกระเซิงปรกลงมาเหมือนมือปลุกปั้นยุ่งเหยิง เห็นชายคนนั้นมีรูปร่างสูงใหญ่ เขายืนย่อนแสงจึงมองเห็นใบหน้าไม่ชัด

เขาก็มัดตัววางเด็กลงบนพื้น มือที่ยังว่างอยู่อีกข้างมีแสงสว่างวาบ ดิดขึ้นหรือออก

“ไม่ต้องตาม มันใช้สนามมิติหนีไปแล้ว” ชายคนนั้นพูดเสียงนิบ “ครึ่งหน้าเปิดตัวให้อีกเกρικว่านี่หน่อย เอาให้คนที่อยู่ห่างออกไปหนึ่งปีแสงตกใจจนกลัวขึ้นสมองไปเลย”

ชายสามคน และหญิงหนึ่งคนลงมาจากมอเตอร์ไซค์ความเร็วสูง

ผู้ชายสามคนนี้เปิดตัวมาเป็นทีม ทุกคนยิ้มผมสีสด แต่ง เขียว เหลืองตามลำดับ ยืนอยู่ด้วยกันเหมือนสัญญาณไฟจราจร ขณะที่ผู้หญิง แต่งตัวเหมือนกับเด็กสาวคนเมื่อครู่ สวมเสื้อแจ็กเก็ตหนังทับบราข้างใน ดูเหมือนว่าสไตล์การแต่งตัวแบบนี้จะเป็นแฟชั่นฤดูหนาวที่พวกนักเลงสาว ในท้องถิ่นนิยมกัน

ทั้งสี่คนร่อนลงมาจากฟ้า ดูท่าคงไม่ใช่พลเมืองดีอะไร แต่กลับมา ยืนเรียงกันอยู่หลังบาร์เถื่อนลับปะรังเค แต่ละคนต่างก้มหน้าเสียบกริบ

พวกเขาผลัดกันไปมาครู่หนึ่ง สุดท้าย “ก๊วนไฟจราจร” ก็ร่วมแรง ร่วมใจผลักผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มออกไป

สาวนักบิตที่แต่งตัวเน้นสวย ไม่เห็นอ่อน ลู้ความหนาวทารุณของอากาศ ได้ แต่ลู้สีหน้าเย็นชาของชายที่ประตูหลังบาร์ไม่ได้ เธอยืนตัวสั่นเล็กน้อย ก่อนเอ่ยอย่างหวาดๆ “เจ้านั้นมีอุปกรณ์ประหลาดอำพรางตัว เลยหลุดมือ เราไปได้...”

สีหน้าของชายคนนั้นเรียบเฉย จ้องเธอนิ่งๆ โดยไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ทำเอาสาวนักบิตจามออกมาอย่างแรงจนปอดแทบหลุดกระเด็นออกมาด้วย

เด็กชายที่เพิ่งหยุดสะอื้นได้ยินเสียงจามดังลั่นก็ผวา ล้มก้นจ้ำเข้า แล้วร้องให้จ้ำอีกครั้ง

ชายที่คืบบุหรืก็้มลงมอง ทันทีที่เด็กชายสบตากับเขาก็หยุดร้องไห้ ไม่กล้าส่งเสียงอีก

“เรียกตำรวจมาที่นี่ อย่ามัวยืนเรียงกันอยู่ตรงนี้ เข้ามา” ชายที่ใช้แค่ สายตาก็ทำให้เด็กหยุดร้องไห้ได้อุ้มเด็กชายขึ้นมาด้วยมือข้างหนึ่ง แล้วหันไป พยักหน้าให้กลุ่มนักซิ่ง ทางตาเหลือบไปเห็นเด็กสาวที่อยู่ในสภาพทุลักทุเล ตรงมุมกำแพง จึงเอ่ยกับเธอว่า “เธอด้วย”

พวกนักซิ่งเหมือนได้รับการอภัยโทษ เดินเรียงแถวเข้าไปข้างใน

เด็กสาวลุกขึ้นยืนลังเลครู่หนึ่ง แต่ไออุ่นที่แผ่ออกมาจากภายในบาร์ ก็ทำลายความตั้งใจเดิมของเธออย่างรวดเร็ว เธอหลบแผลถลอกที่หลังมือ คว่ำเบ้าสั้มภาระแล้วเดินตามเข้าไป

ภายในบาร์ตกแต่งแบบย้อนยุค ดูเก๋ไก๋แบบโทรมๆ สไตล์เซบิซิค มีกลิ่นหอมหวานของเหล้ารัมอบวลอยู่ในอากาศ เสียงดนตรีแจซกำลังบรรเลง อยู่ที่เคาน์เตอร์บาร์ ตอนนี้น่าจะเป็นเวลาปิดร้านแล้ว ไม่มีบาร์เทนเดอร์และ บริการอยู่ มีเพียงผู้ชายคนที่เปิดประตูเมื่อครู่ คงเป็นเจ้าของร้าน

แค่เปิดบาร์เล็กๆ ยังแบ่งขนาดนี้ เธอคิดในใจ เวลานี้เองเธอก็รู้สึกว่ามีบางอย่างกำลังเคลื่อนไหวอยู่บนชั้นวางข้างโต๊ะ เดิมคิดว่าเป็นเงาแสงที่ วูบไหว แต่พอมองดูดีๆ สายตาก็สบเข้ากับดวงตาเล็กๆ เย็นชาคู่หนึ่ง เธอ ผงะถอยหลัง เมื่อเพ่งมองอีกครั้งก็เห็นกิ่งก่าสีเขียวตัวใหญ่เกาะอยู่

“ไม่เป็นไร เจ้ามันขี้เกียจ ไม่กัดคนหรอก” เจ้าของบาร์วางเด็กชาย ลงบนเก้าอี้สูงตรงข้ามเด็กสาว แล้วถามเธอ “ดื่มอะไร”

เด็กสาวได้สติกลับมา ตอบว่า “เบียร์”

เจ้าของบาร์เหลือบมองเธอ “อายุเท่าไร?”

อาคัยแสงไฟ ตอนนี้เธอจึงเห็นรูปร่างหน้าตาเจ้าของบาร์ชัดเจน... ผู้ชายคนนั้นผมดำ แม้มิโครงหน้าจะเป็นโหนกเป็นสัน แต่ก็ยังพอมองออกว่า ค่อนมาทางเชื้อสายตะวันออก เขาพับแขนเสื้อชี้ตถึงข้อศอก เสื้อแขนออก เผยให้เห็นแผลอกแกร่งและกล้ามเนื้อเด่นชัด พอรับรู้ได้ว่าเธอกำลังมองมา เขาก็รีบกลัดกระดุมสองเม็ด

ที่คอเขามีรอยแผลเป็นเก่าพาดเฉียงจากลูกกระเดือกลงไปถึงไหล่ หายเข้าไปใต้เสื้อ ทำให้เขาดูค่อนข้างดูอันตรายอย่างบอกไม่ถูก เขาคาบ บุหรี่ หรือตาลึกน้อยท่ามกลางกลุ่มควัน ใต้คางยังเหลือต่อเคราครีมน้อยๆ ที่ไม่ได้โกนให้เกลี้ยง แม้จะดูกระเซิงรุงรังเหมือนหมี แต่ก็ไม่ได้ทำให้เขา ดูเลอะเลอะ สาเหตุอาจเป็นเพราะดวงตาสีเทาเข้มคู่นั้น

ดวงตาคู่นั้นพิเศษมาก ชวนให้นึกถึงหุบเขาที่ปกคลุมด้วยหมอกหนา ลึก เว้งว้าง เย็นเยียบ และมีดมืด

ทันทีที่สายตาสบประสานกับเขา เธอก็รีบหลบตาโดยไม่รู้ตัว ตอบสั้นๆ “ห่าสิบ”

เจ้าของบาร์เลิกคิ้ว “ตอบดี ๆ”

เด็กสาวคนนี้เป็นนักเลงที่ไม่เคยยอมใคร แต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคยกลัวอะไรอยู่แล้ว แต่น่าแปลกที่พออยู่ต่อหน้าเจ้าของบาร์คนนี้ เธอกลับไม่กล้าเงยหน้าขึ้น ดวงตาสีเทาเข้มคู่นั้นทำให้เธอรู้สึกประหม่า...ไม่ใช่ความประหม่าแบบที่เด็กสาวเป็นกันเวลาเจอหนุ่มหล่อ แต่เป็นความประหม่าแบบเด็กนักเรียนเกเรที่โดดเรียนแล้วเจอครูฝ่ายปกครอง ประหม่าแบบพนักงานใหม่มาสายแล้วเจอเจ้านาย

ดังนั้นเธอจึงได้แต่ก้มหน้า จากนั้นก็ลดจำนวนอายุตัวเองลงอย่างคนรู้จักยึดหยุ่น “ยี่สิบห้า”

เวลานี้องแสงสีขาวยังสว่างวาบขึ้นตรงหน้า เธอไม่ทันตั้งตัว รีบปิดหน้าตัวเอง “ทำอะไร!”

เทอร์มินัลส่วนตัวปรากฏขึ้นบนข้อมือเจ้าของบาร์ กวาดผ่านตัวเด็กสาว จากนั้นข้อมูลส่วนตัวของเธอก็ปรากฏขึ้นกลางอากาศทันที ควินบุหรี่ที่พ่นออกจากรูจมูกเขา คิ้วเรียวข้างหนึ่งเลิกขึ้น พลังอ่านชื่อของเด็กสาวออกมา “หวง...จิ้งชู?”

เด็กสาวโกรธจัด “กล้าดียังไงมาดูบัตรประจำตัวฉัน”

เจ้าของบาร์ไม่สนใจ เอ่ยหยัน “เธอก็ชื่อจิ้งชูเธอ ชื่อนี้ไม่เลว ชื่อเดียวกับภรรยาเลขาธิการใหญ่ของสมาพันธ์ซะด้วย”

ภรรยาเลขาธิการใหญ่ของสมาพันธ์คืออะไร สำหรับสาวซ่าบนดาราจักร

ที่ 8 ฟังแล้วก็เหมือนชื่อที่นักวิทยาศาสตร์ตั้งให้หลุมดำนอกขอบจักรวาลว่า “ลำไส้เล็ก” ของผีชีวิ¹ อะไรทำนองนั้น...ไม่เคยได้ยินและไม่เคยรู้จักมาก่อน

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าใครจะมาตรวจสอบข้อมูลคนอื่นตามใจชอบได้ สามัญสำนึกพื้นฐานพวกนี้เธอยังมีอยู่ เด็กสาวจ้องชายตรงหน้าอย่างระแวงระว่าง “ແມ່ງอ້ຍ! นີฉັນเจอจอมหวด² เข้าเระอะ”

เจ้าของบาร์ไม่สนใจคำพูดหยาบคายของเธอ “เกิดเดือนสิงหาคม ดาราตกใหม่ปีที่ 259 ยายตัวแสบ เพิ่งจะอายุแค่สิบหก?”

เด็กสาวที่กำลังเกร็งคอเซิดหน้าสู้ พอถูกสายตาเขากวาดมองมาก็ถึงกับคอหดโดยไม่รู้ตัว

เจ้าของบาร์กวาดมือออกไป ข้อมูลส่วนบุคคลที่ลอยอยู่เหนือข้อมือก็หายวับ แขนกลข้างหนึ่งยื่นไปเปิดตู้เย็นที่เคาน์เตอร์บาร์ หยิบนมออกมาขวดหนึ่ง รินใส่แก้วสองใบ นำมาวางลงตรงหน้าเด็กสาวที่ชื่อหวงจิ้งชูกับเด็กชายที่นั่งอยู่ตรงข้ามเธอ จากนั้นก็ลูบหัวกึ่งก่าตัวใหญ่ด้วยท่าทางเป็นธรรมชาติแบบมนุษย์ นำเสียดายที่กึ่งก่าเป็นสัตว์เลือดเย็น จึงไม่สนใจมือเย็นเฉียบนี้ มันหดหัวกลับอย่างเฉยเมยแล้วคลานซำๆ จากไป

“เป็นแค่เด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ มายุ่งอะไรกับเรื่องพวกนี้” เจ้าของบาร์ถาม “ดึกคืนไม่กลับบ้าน แต่งหน้าอย่างกับผีมาเตร่ออยู่ที่นี้ ผู้ใหญ่ที่บ้านไม่มีใครสนใจเธอหรือ?”

“สิบหกแล้วไง หนักหัวนายเหรอ ฉันทเป็นคนของ ‘หลุมดำ’ นะ” เด็กสาวตอบโต้อย่างแรง “มัวพล่ามอะไร ฉันทจะเอาเบียร์ มีเงินจ่ายให้ก็พอ!”

พุดจบ แม้แต่เสียงดนตรีที่เคาน์เตอร์บาร์ก็พลอยหยุดไปด้วยอย่างรู้گان สายตาแปลกประหลาดของทุกคนจ้องมาที่เธอเป็นตาเดียว นักซิ่งผมแดงใน “ก๊วนไฟจราชจร” ถึงกับล่ำลักจนเหล้าพ่นพรวดออกจากปาก ก่อน

¹หรือ “บีเซี่ยะ” ชื่อสัตว์ประหลาดตามตำนานจีน เป็นหนึ่งในลูกมังกรทั้งเก้า

²หมายถึง ตำรวจ มาจากคำว่า “เถียวจ้อ” ในภาษาจีน เป็นคำสแลงของใต้หวันที่ใช้เรียกดตำรวจในเชิงดูถูก โดยเป็นคำรหัสที่พวกคนหนุ่มสาวใช้กัน เพราะตำรวจในยุคแรกๆ เป็น “เป่าเจ็ง” (ผู้รับรอง) ในท้องถิ่น คอยควบคุมดูแลในท้องถิ่น “เป่าเจ็ง” เหล่านี้จะถือปืนไว้ในมือ ใครไม่เชื่อฟังท่ามกก็จะใช้แล้เสี้ยน จึงเป็นที่มาของชื่อ “เถียวจ้อ” ที่มีความหมายว่า รอยเสี้ยนตี รอยหวด

จะโอโซลกเสียงดังสนั่น ชายผมเขียวที่นั่งข้างๆ ยกแขนเสื้อขึ้นซับเหงื่อที่ถูก
พ่นใส่เต็มหน้า หันไปถาม “เธอบอกว่าเธอเป็นอะไรนะ”

ทุกคนรู้ว่ารัฐบาลประชาธิปไตยที่เพิ่งก่อตั้งขึ้นในดาราจักรที่ 8
ก็เหมือนกล่องข้าวแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง เปรียบไปแล้วรัฐบาลของดาวเคราะห์
แต่ละดวงในดาราจักรนี้มีค่าไม่ต่างจากเศษกระดาษ และสถานีตำรวจ
ส่วนใหญ่ก็ไม่ต่างจากป้ายบอกทางที่ไม่มีใครให้ความสนใจ ในเมื่อรัฐบาล
ไม่ได้มีอำนาจที่แท้จริง ก็ย่อมต้องมีพีต้าใหญ่ที่มีอำนาจ ผ่านไปนานเข้าก็เกิด
เป็นแก๊งอันธพาลครองเมือง ดาราจักรที่ 8 จึงเต็มไปด้วยสารพัดแก๊ง ต่างฝ่าย
ต่างคุมพื้นที่ของตัวเอง เป็น “รัฐบาลเงา” บนดาวเคราะห์แต่ละดวง

และ “รัฐบาลเงา” ที่ควบคุมดาวเปย์จิงเบตาก็มีชื่อว่า “หลุมดำ” แหล่ง
รายได้ของพวกเขามาจากการเก็บค่าคุ้มครอง รวมถึงการทำงานประเภท
ฆ่าคนวางเพลิงเป็นครั้งคราว

แก๊งหลุมดำมีหัวหน้าลึกลับชื่อหลิน จริงๆ แล้วเป็น “หลิน” หรือ “ลินน์”
ก็ไม่มีใครยืนยันได้แน่ชัด แต่ทุกคนเรียกเขาว่า “ชื่อเกอ”³ ความเป็นมา
ของชื่อเกอคนนี้เล่าลือกันไปต่างๆ นานา บ้างก็บอกว่าเขาเป็นอาชญากร
ที่ทางการต้องการตัว และยังมีคนบอกว่าเขาเป็นโจรสลัดจากต่างดาวที่มา
ตั้งรกรากอยู่ที่นี้ เวลาผ่านไปเพียงไม่กี่ปี คนคนนี้ก็มียศชื่อเสียงโด่งดังใน
“หลุมดำ” แรกเริ่มเป็นมือขวาของหัวหน้าคนก่อน ต่อมาก็ขึ้นเป็นหัวหน้า
คนปัจจุบัน

ชื่อเกอก้าวขึ้นมายู่บนจุดสูงสุดของห่วงโซ่อาหารได้อย่างไร มีเรื่องราว
เล่าขานมากมายที่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมและกลืนคาวเลือด แต่ไม่ว่าจะจริง
หรือไม่ เรื่องเล่าทำนองนี้ก็เป็นที่ชื่นชอบของผู้คนในดาราจักรที่ 8 ตั้งแต่แก๊ง
ยันเด็ก ทุกเพศและทุกชั้นชน

พวกอันธพาลหนุ่มสาวทั้งหลายบนดาวเปย์จิงเบตาต่างก็อยากเป็น
ชื่อเกอคนต่อไป ความใฝ่ฝันที่พวกเขามีต่อ “หลุมดำ” น่าสมเพชพอๆ กับพวก
ลูกหลานผู้มีอำนาจของวอร์ดโตที่ศรัทธาในวิทยาลัยอุหลาน

³ แปลว่า พีต้า

ฉนวนชื่อผืน ดาราจักรไร้มงกุฎ 1

สาวน้อยหวงจิ้งจุกุ้ยโตอย่างไม่อาย “หลุมดำ! พวกนายอยู่บนดาวเบยจึงไม่เคยได้ยินชื่อหลุมดำหรือไง”

นักบิตสาวฟังอีกฝ่ายพล่าม มองไปหน้าไร้เดียวสาขาของหวงจิ้งจุกุ้ยที่แม่จะแต่งหน้าเข้มจืดก็ยังไม่อาจปกปิดได้ แล้วเธอลือขึ้นมาอย่างช้าๆ “ชื่อเกอคงจนกรอบจนเพี้ยนแล้วแน่ๆ ถึงกับจ้างแรงงานเด็ก?”

เด็กสาวเลิกคิ้ว เตรียมจะโต้กลับ แต่ยังไม่ทันได้ขยับปากพ่นคำพูดร้ายกาจ ก็เห็นเจ้าของบาร์เซ็ดมือกลางสิ่งแขนกลข้างๆ “โทร.หาลู่วิ่ง”

แขนกลทำมือ “โอเค” ตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “โทร.หาอาจารย์ใหญ่ลู่วิ่ง”

เด็กสาวตกตะลึง “คุณ...”

“ฉันรู้ได้ยังไงว่าเธอเรียนอยู่ที่ไหนซะมัย” เจ้าของบาร์ถามแล้วก็ตอบแทนเธอเลรีจสรรพ “เยาวชนทั้งดาราจักรที่ 8 ที่แอบอ้างเป็นหลุมดำก็มีแต่นักศึกษาของไอ้หมอนั่นเท่านั้นแหละ”

พูดจบ แขนกลก็สั้นเล็กลงน้อย เชื่อมต่อสัญญาณกับ “ไอ้หมอนั่น” ติดแล้ว

เสียงราบเรียบเย็นชาแบบอิเล็กทรอนิกส์ของแขนกลเปลี่ยนเป็นเสียงผู้ชายทุ้มนุ่มดังมาจากกลางฝ่ามือของแขนกล “หายากนะเนี่ยที่คุณจะนึกถึงผม”

เจ้าของบาร์ตอบสั้นๆ “วะมารับสิ่งของสูญหายที่นี้ด้วย”

“เอ?” อาจารย์ใหญ่ลู่วิ่งถามยั้มๆ “ผมทำอะไรหายหรือ”

น้ำเสียงเขาเนิบเนื่อยเหมือนกำลังครวญเพลง แต่ชัดเจนทุกถ้อยคำทางเสียงขึ้นจมูกเล็กน้อย ฟังดูอ้อยอิ่ง ไม่เหมือนคนที่เป็นครูบาอาจารย์

“เด็กเหลือขอคนหนึ่ง ชื่อหวงจิ้งจุกุ้ย เช็กดูซิว่ามาจากวิทยาลัยของคุณรีเปล่า”

แขนกลชะงักเล็กลงน้อย จากนั้นเสียงแบบ “ดีเจรายการเที่ยงคืน” ก็เปลี่ยนเป็นเสียงชิงชังขึ้นสามระดับแบบเสียง “รายงานข่าว” อย่างรวดเร็ว “ทำไม เกิดอะไรขึ้น คุณอยู่ที่ไหน”

เจ้าของบาร์ยังไม่ทันตอบ ดาบเงินเล็ก ๆ ก็พุ่งวาบที่ข้อมือของแขนกล

เจ้าของบาร์หรีตา ลูกชิ้นคว่ำเสื่อไค้ตมาสวมทันที พร้อมพูดกับแขนกลว่า “ที่บาร์ฟัวจิว! เลิกปล่ามแล้วรีบมาเอาเด็กกลับไปซะ”

พูดจบก็ตัดการติดต่อกันที ยื่นมือออกไป แขนกลหลังเคาน์เตอร์บาร์ ก็หลุดออกจากฐาน ย่อขนาดเล็กลงโดยอัตโนมัติ ริดเข้ากับแขนเจ้านาย เหมือนปลอกแขน...เหมือนนกแก้วเชื่อง ๆ ที่ได้รับการฝึกมาเป็นอย่างดี!

ห้วงจิ้งจู้ซึ่งเกิดและโตที่ดาราจักรล่าหลังอย่างดาราจักรที่ 8 ยังไม่เคยเห็นโลกกว้าง ได้แต่ยื่นตะลึงปากอ้าตาค้าง

เจ้าของบาร์พูดทิ้งท้าย “เพนนี่ พวกนายเฝ้าอยู่ที่นี่” ก่อนจะรีบออกไปทางประตูหลัง

เขาเพิ่งก้าวออกไปก็ได้ยินเสียงตึงต่อง ชายวัยกลางคนหน้าตาจ้าวเวีย ในเครื่องแบบตำรวจชะงักหน้าเข้ามา ส่งยิ้มสุภาพให้พวกนักซิ่งที่แต่งตัวแปลกประหลาด “ว่าไงครับ ผมได้ยินว่ามีเรื่องเล็กน้อย ต้องการให้ผมจัดการ”

“เด็กนี่” สาวนักบิดที่ชื่อเพนนี่พยักพยัดไปทางเด็กชายที่นั่งอยู่ “เด็กหลงมา เอาตัวไปที”

“ได้ๆ ไม่มีปัญหา คุณเพนนี่วางใจได้เลย” นายตำรวจที่ทำตัวเหมือนลูกไล่เข้ามาอุ้มเด็กชายไปอย่างกระตือรือร้น เขาหลบหลังปลอบเด็กอย่างชำนาญ เพียงครูเดียวเด็กน้อยที่กำลังตื่นกลัวก็สงบลง จากนั้นเขาก็กวาดตามองรอบๆ อย่างเจ้าเล่ห์ พร้อมกับถามยิ้มๆ “เอ่อ...เมื่อกี้ชื่อเกออยู่ที่นี่ รีบเล่า”

ยายเด็กแสบหวงจิ้งจู้ฮู้ปากหวาด้าง หายวงเป็นปลิดทิ้ง ตกใจจนคางแทบหลุดลงมา

เพนนี่เหลือบมองเธอด้วยสีหน้าคล้ายจะยิ้มก็ไม่เชิง

“น่าเสียดาย” เธอพนมไม้จิ้มฟันออกจากปาก ริมฝีปากแดงสด พยักพยัดไปทางประตูหลังที่เปิดทิ้งไว้ “เพิ่งออกไป”

เวลาจักรวาล 13.00 นาฬิกา ตรงกับกลางดึกที่ดาววินัสบนดาว
เปย์จิงเบตา

ดาววินัสเป็นท่าอวกาศยานสากลที่อยู่ในสภาพกึ่งทิ้งร้าง เหลือคนงาน
ไม่กี่คนที่รับค่าจ้างแรงงานน้อยนิดจากรัฐบาล ทำงานประจำวันจำพวก
ซ่อมบำรุงพื้นฐาน

ตอนนี้เป็นเวลาดึกสงัด อากาศหนาวเหน็บ บริเวณดาววินัสไร้ผู้คน
บนพื้นโล่งกว้าง ต้นหญ้าแห้งเหี่ยวสูงท่วมหัวจับน้ำค้างแข็งขาวโพลน
โหวเอนไปมาอย่างไร้ชีวิตชีวาท่ามกลางสายลมหวีดหวิว ทอดสายตามองไป
เหมือนดินแดนไร้สิ่งมีชีวิต อาคารและฐานปล่อยยานเก่าของดาววินัสตั้งอยู่
ท่ามกลางความรกร้างมีดมน เหมือนฉากในนิยายวิทยาศาสตร์สมัยก่อน
น่าเกลียดจนบอกไม่ถูก

มีทางเดินแคบๆ อยู่ระหว่างพงหญ้าขาว น่าจะเป็นเส้นทางที่พวก
คนงานใช้เข้าออก คนเร่ร่อนกลุ่มหนึ่งกำลังเดินไปตามทางเล็กๆ นี้นุ่มหน้า
ไปยังดาววินัส ตอนกลางวันพวกคนงานจะไล่คนพวกนี้ออกไป แต่พอตึกดึก
พวกเขาก็แอบเข้ามาหลบลมหนาว

ชายชราหลังค่อมแบกเด็กที่สวมเสื้อผ้าขาดวินบนหลัง ทันใดนั้นเขา
ก็สะดุดล้มลงกับพื้น เด็กบนหลังกิ้งตกลงมาเหมือนลูกบอล ตัวแข็งที่
ไม่ตอบสนอง ใบหน้าเล็กๆ เป็นสีม่วงคล้ำ...ที่แท้เด็กคนนี้หมดลมหายใจ

ไปนานแล้ว

ถึงขยะข้างถนนตรวจพบซากสิ่งมีชีวิตที่มีคาร์บอนเป็นองค์ประกอบพื้นฐาน จึงเปิดระบบทำความสะอาดอัตโนมัติเสียงดังหึ่งๆ เคลื่อนที่เข้ามาพลั่วกับแขนกลยื่นเฉียบยึดออกมาเตรียมโกยศพไปทิ้ง ชายชรารีบกางแขนเหยียดห่างพุ่งออกไปข้างหน้า พยายามบังร่างเด็กไว้ รวากับว่าการทำเช่นนี้จะช่วยส่งพลังชีวิตเล็กน้อยให้แก่เด็กที่ตายไปแล้วได้

น่าเสียดาย แม้ระบบการทำงานของถึงขยะจะล้ำหลัง แต่ก็หลอกไม่ได้ง่ายๆ มันยังคงเคลื่อนที่เข้ามาโกยขยะต่อ เกิดการยื้อแย่งกับชายชราแล้วถึงขยะก็เป็นฝ่ายชนะอย่างไม่ต้องสงสัย

ชายชราเร่ร้อนอ่อนแอถูกถึงขยะกระแทกล้มลงอย่างหยาบคาย เขาคูกเข่าอยู่ที่พื้นร้องโหยหวนเหมือนหัวใจสลาย คนอื่นๆ ที่มากับเขาเพียงมองอยู่ห่างๆ จากนั้นก็มุ่งหน้าไปยังจุดหมายต่อเหมือนไม่รู้ลี้กัรู้สาอะไร เพราะที่นั่นคนตายแล้วถูกถึงขยะโกยไปทิ้งไม่ใช่เรื่องแปลก ไม่ควรค่าให้ต้องตกอกตกใจ

พวกคนเร่ร้อนเดินไกลออกไปเรื่อยๆ ทันใดนั้นร่องเท้าบูตยาวพื้นแข็งคู่หนึ่งก็เดินออกมาจากในพงหญ้าขาว หยุดเล็กน้อยแล้วเดินไปทางถึงขยะ เขาเป็นชายร่างใหญ่ ผมสั้นสีเทาสนิท ผิวสีซีด เนื่องจากเครื่องหน้ำที่ได้มาตรฐานสมส่วนเกินไป จึงทำให้ดูค่อนข้างแข็งแรงทื่อ แต่อย่างก้าวของเขา มีระยะห่างสม่ำเสมอเท่ากันพอดี ขณะเดินไหลและหลังเหยียดตรง แม้ไม่สวมเครื่องแบบ แต่กิริยาท่าทางก็มีกลิ่นอายแบบทหาร

ชายคนนั้นยื่นมือไปเปิดแผงควบคุมด้านหลังถึงขยะโดยไม่พูดอะไร ก็มลงจัดการระบบอยู่สักพัก ถึงขยะก็ส่งเสียงดังแกร๊ก พลั่วเหล็กค่อยๆ ลดระดับลงมาในแนวราบ ปล่อยศพเด็กที่เพิ่งถูกกลืนเข้าไปเมื่อครู่ออกมา

เขาล้วงศพเด็กขึ้นมาด้วยมือทั้งสองข้างโดยไม่รังเกียจว่าสะกปรกส่งคืนให้ชายชราที่ยังคงคูกเข่าอยู่ที่พื้น “หักห้ามใจเถอะ”

ชายชรามองเขาอย่างอึ้งงัน ชายคนนั้นยื่นมือชี้ไปทางด้านหนึ่ง “ตรวจพบที่ตำแหน่งสามนาฬิกา ห่างจากคุณไปประมาณสองร้อยเมตร พื้นดินบริเวณนั้นอ่อนที่สุด คุณสามารถฝังเด็กไว้ที่นั่นได้ ขอแสดงความเสียใจ

ฉนวนฉนวน ดาราจักรไร้สมบูรณ 1

อีกครั้งกับการสูญเสียคนที่คุณรักไป”

ชายคนนั้นไม่เพียงมีช่วงก้าวที่เท่ากัน แม้แต่คำพูดแต่ละคำก็ยังเปล่งออกมาด้วยความเร็วคงที่ น้ำเสียงราบเรียบสม่ำเสมอเหมือนจักรกล หลังจากจบชุดคำพูดที่เหมือนท่องบทแล้ว เขาก็ตบเท้าโค้งคำนับชายชรา แล้วหันหลังเดินจากไป

ชายชราอดถามอย่างสงสัยไม่ได้ “คุณคือ...”

พอหลุดปากออกไปอย่างไม่ทันคิด เขาก็นึกเสียใจทันที เพราะชายแปลกหน้าคนนั้นแต่งตัวเรียบร้อยสะอาดสะอ้าน มีสง่าราศีแต่ไม่วางตัวสูงส่งในสายตาคนจร เขาคือ “ชนชั้นสูง” จากประสบการณ์ชีวิตของคนไร้บ้านที่ต้องระหกระเหินเหมือนจอกแหนไร้ราก ชายชราคิดว่าควรอยู่ให้ห่างจากพวกชนชั้นสูงเข้าไว้เป็นดีที่สุด ไม่เช่นนั้นอาจถูกรังเกียจและมักจะต้องเจ็บตัวเสมอ

คิดไม่ถึงว่าพอชายคนนั้นได้ยินคำถามกลับหยุดฝีเท้าแล้วตอบอย่างจริงจัง “ข้อมูลเกี่ยวกับตัวผมลรห้สลับไว้ ไม่สามารถตรวจดูได้ ผมชื่อจ้านหลู”

ชายชรามองเขาอย่างไม่อยากเชื่อ

ชายที่เรียกตัวเองว่า “จ้านหลู” ถามอีกว่า “คุณยังมีคำถามอื่นอีกหรือไม่”

ชายชราที่จับต้นชนปลายไม่ถูกเริ่มตั้งสติได้ รีบเช็ดน้ำมูกน้ำตา สันตึระะอย่างลนลาน ชายคนนั้นนิ่งก้าวยาว ๆ มุ่งตรงไปตามร่องรอยของคนเร่ร่อนกลุ่มนั้น

ในโรงรับรองของท่าวันสี่ระบบทำความร้อน พวกคนเร่ร่อนพากันถอดเสื้อโค้ต ถูมือและเท้าเพื่ออบอุ่นร่างกายโดยเร็วที่สุด แล้วรีบนอนหลับพักผ่อนในช่วงเวลาสุดท้ายก่อนฟ้าสาง

ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง เสียงกรนก็ดังระงม

เวลานี้เองเงาตะกุ่มของร่างเล็กผอมย่นลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่ในมุมหนึ่งค่อย ๆ หลบเลี้ยงคนอื่น ๆ เดินไปทางท่าอวกาศยานอย่างระมัดระวัง

ถ้ายายเด็กแสบหวังจิ้งชูอยู่ที่นี้ด้วยจะต้องจำได้ทันที นี่คือ “สัตว์ประหลาด” ที่ปลอมตัวมาลักพาตัวเด็กไปขาย เขาหนีไปทางประตูหลังของบาร์ฟัวจิว ทะลุสนามมิตินาตเล็กมาปรากฏตัวอยู่ในละแวกท่าวินัสปะปนอยู่ท่ามกลางกลุ่มคนเร่ร่อน เตรียมจะหนีออกนอกดาวเปยจิงเบตาจากที่นี่

ทางเดินนิรภัยที่เชื่อมระหว่างโรงรับรองกับลานส่งยานถูกปิดล็อกไว้ คนเร่ร่อนตัวปลอมลั้วชิปขนาดเท่าฝ่ามือออกมาจากตัว และไปที่ล็อก สามวินาทีต่อมาระบบล็อกก็ถูกปลดออกอย่างเงียบกริบ ประตูบานใหญ่เปิดออกสองข้าง เขาเหลียวมองรอบๆ อย่างระแวงระวัง ก่อนผลุนผลันเข้าไป

“ซ่าเออ สไปเดอร์” ในทางเดินนิรภัยไม่มีคนอื่น “ชายเร่ร่อน” ร่างเล็กผอมดิ่งเลื้อยตัวนอกที่ขาดรุ่งริ่งทิ้งไป ลำตัวยืดขยายขึ้นกลับคืนสู่ร่างเดิมเอ่ยกับพรรคพวกด้วยเสียงเบา “...เวรชะมัด ซ้ำถูกหมายหัว เกือบเอาตัวไม่รอด!”

ทางเดินนิรภัยแคบยาวก็กลัวได้ดีมาก แม้จะรู้ว่าระบบตรวจจับถูกปิดแล้ว แต่เสียงพูดของตัวเองที่ตั้งท้องสะท้อนไปมาแบบนี้ก็ยังคงทำให้ “สไปเดอร์” ผู้นี้ค่อนข้างกังวล เขาสบตอกออกมา “ไอ้พวกขยะ คิดแต่จะเอาคนเอาของ แม่งเอ๊ย แม้แต่ระบบโทรศัพท์ไร้เสียงยังลอกเลียนแบบไม่ได้ จนไอ้พวกสมาพันธ์หมามีใช้กันแทบทุกบ้านแล้ว ยังคิดจะลี้ล้างพวกนั้น ผันกลางวันของแม่งต่อไปเหอะ... ซ้ำไม่รู้ เป็นผู้หญิง... ซ้ำจะไปรู้ได้ไงวะว่ามันเป็นคนของใคร”

สไปเดอร์พูดพลางกตที่ข้อมือตัวเองสองสามครั้ง ภาพล่าสุดของหวังจิ้งชูปรากฏขึ้นบนข้อมือทันที

จากนั้นภาพก็หายวับไป เปลี่ยนเป็นข้อมูลระบุตัวตน ที่อยู่ และรายละเอียดต่างๆ ของหวังจิ้งชู สไปเดอร์จ้องเด็กสาวในภาพอย่างเคียดแค้น “ได้ข้อมูลมาแล้ว ไม่รู้ว่าของจริงรีเปล่า แต่ข้าว่าไม่น่าจะเป็นคนของรัฐบาล... เออ อาจแค่บังเอิญ ท่อน้ำทิ้งอย่างดาราจักรที่ 8 นี่มีแต่พวกง่อยสมองสูญญ...”

สไปเดอร์เดินมาจนสุดทางเดินนิรภัยก็พุ่งไปยีนบนลาน บนนั้น

ฉนวนฉนวน คาร์บอนไฟเบอร์ 1

ว่างเปล่า มีแต่หุ่นยนต์รักษาความปลอดภัยไม่กี่ตัวลาดตระเวนอยู่ สไปเดอร์
คะเนตำแหน่งของหุ่นยนต์รักษาความปลอดภัยคร่าวๆ แล้วปล่อยสัญญาณ
รบกวนในมือออกไป

บนลานกว้าง หุ่นยนต์รักษาความปลอดภัยและอุปกรณ์ตรวจจับ
หยุดทำงานพร้อมกัน สไปเดอร์เดินผ่านหุ่นยนต์ไปอย่างไม่เกรงกลัวจนมาถึง
รางโคจรชั้นนอกสุด นำยานกลเล็กที่จอดอยู่ในสนามมิติออกมา ปล่อยลง
บนฐานปล่อยยานอย่างมั่นคง ประตูห้องโดยสารเปิดออกอัตโนมัติ

สไปเดอร์ก้าวเข้าไป ลำแสงเย็นเยียบเหมือนโลหะจากฐานปล่อยยาน
ตกกระทบบนใบหน้า ขณะที่เขาพูดว่า “ไม่ว่าเด็กนั้นจะเป็นคนของใคร จะ
บังเอิญหรืออะไรก็ตาม เพื่อความปลอดภัย มา...”

ยังพูดไม่ทันจบ ระบบเตือนภัยของยานก็ดังขึ้นกะทันหัน เสียงบีบดัง
ข้างหูสไปเดอร์ สัญญาณสื่อสารถูกตัดขาดทันที เขารีบเงยหน้า พบว่ายาน
บนฐานปล่อยกำลังสั่นคลอนราวกับมีชีวิต โครงข่ายประสาทในยานยังไม่ทัน
เชื่อมต่อกับผู้ควบคุม ตัวยานก็สั่นสะเทือนอย่างรุนแรง สไปเดอร์ชวนเซ
หงายหลัง ขณะเดียวกันโครงข่ายประสาทของยานก็ปะทุประกายไฟ ลูกใหม่
จนปล่อยกลิ่นไอไซออนออกมา...นี่เป็นผลจากการที่ยานถูกรบกวนอย่างรุนแรง!

แต่คาร์บอนไฟเบอร์ 8 แร่นแค้นกันดารขนาดนี้ พวกบ้านนอกส่วนใหญ่
ทั้งชีวิตก็ยังไม่เคยเห็นแม้แต่เส้นขนของยานกลด้วยซ้ำ จะเอาเทคโนโลยี
รบกวนสัญญาณแบบนี้มาจากไหน!

สไปเดอร์เริ่มหวาดหวั่น

โครงข่ายประสาทในยานสับสนปั่นป่วน ถ้าไม่ระวังถูกมันวนกลืนเข้าไป
อย่างไร้ท่ามธุษเลย ต่อให้เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีซิลิคอนเป็นองค์ประกอบพื้นฐาน
ก็ยิ่งถูกไฟฟ้าดูดจนพิการได้ ดังนั้นเขาจึงใช้กำปั้นทุบกลองวาล์วนิวรัลจุกเงิน
จนแตกโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด เปลี่ยนไปใช้การทำงานระบบแมนวลทันที
เปิดประตูห้องโดยสารที่ความร้อนเพิ่มสูงขึ้นทุกขณะออกจนได้ ก่อนจะ
กลิ้งตัวออกไปพร้อมกับแผดเสียงร้องลั่น

ยานด้านหลังเต็มไปด้วยควันโขมง ส่วนหุ่นยนต์รักษาความปลอดภัย
ที่เมื่อครู่ถูกทำให้หยุดทำงานก็กลับมาทำงานได้เป็นปกติอย่างน่าประหลาด

ปืนเลเซอร์เจ็ดแปดกระบอกเล็งมาที่เขา แต่กลับไม่เห็นงาใครสักคนอยู่บนลานนั้น

ยังสลัดไอ้พวกแมลงวันบัตซบนั้นไม่หลุด!

สไปเดอร์เหวี่ยงมือไปทั้งตัว มือข้างหนึ่งล้วงเข้าไปในอกเสื้อ กัดที่หน้าอกซ้าย...ตรงนั้นมีชิปขนาดเล็กฝังอยู่ เป็นไฟตายใบสุดท้ายของเขา

หุ่นยนต์รักษาความปลอดภัยกระชับวงล้อมเข้ามา...

“บุกรุกโดยพลการ! บุกรุกโดยพลการ!

“การสแกนระบุตัวตนผู้บุกรุกล้มเหลว!

“คำเตือน! ยกมือขึ้น!”

ชั่วขณะต่อมาสนามมิติล่องหนก็แผ่ออกจากตัวสไปเดอร์ซึ่งเป็นศูนย์กลางเหมือนคลื่นน้ำ ระบบระบุพิกัดของหุ่นยนต์รักษาความปลอดภัยพลาดเป้าหมายทันที ระบบสแกนข้อมูลประมวลผลว่าบนลานไม่มีคน หุ่นยนต์รักษาความปลอดภัยถือปืนเลเซอร์หมุนไปรอบๆ ลาน “ว่างเปล่า” ครู่หนึ่ง เมื่อไม่พบอะไรจึงกลับไปยังเส้นทางลาดตระเวนตามเดิม

สไปเดอร์ยืนอยู่ที่เดิม สูดหายใจเล็กน้อย ก่อนยิ้มออกมาอย่างขำขัน เขาตบหน้าอกซ้ายพลางพึมพำเบาๆ “อย่างน้อยขยะนี้ก็ยังมิประโยชน์อยู่บ้าง”

มี “อาวุธลับ” นี้ ทำให้เขาสามารถควบคุมประสาทสัมผัสของมนุษย์ และหน่วยรับคำสั่งของจักรกลได้ตามต้องการ ทำให้การรับรู้ของฝ่ายตรงข้ามผิดเพี้ยน เหมือนกับที่ทำให้ทุกคนบนรถประจำทางเห็นเด็กเป็นคนจรแก่ๆ แม้จะเจอตัวบัตซบ “โรคสมองสูญ” นั้น แต่ก็ยังทำให้การรับรู้ของมันสับสนได้ไม่มีปัญหา

“มาจับข้าสิวะ!” เขาตะโกนทำอย่างไม่เกรงกลัว ผิวปากเสียงแหลมรอบด้านไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ สไปเดอร์หัวเราะเสียงดัง ชูนิ้วกลางขึ้นฟ้า เตรียมน่ายานขึ้นอีกครั้ง

ทว่าทันทีที่หันกลับมา ลำแสงสีแดงเล็กๆ ก็พุ่งออกมาจากกำแพงทะลุลาคอเขา สไปเดอร์ยังอ้าปากหัวเราะค้าง ร่างก็ล้มลงทั้งยืนทันที

กำแพงที่ว่างเปล่าเมื่อครู่พุ่งออกมา ชายผมสั้นสีเทาลินเดินทะลุออกมาจากผนังราวกับมีเวทมนตร์ เขาคือชายคนที่แนะนำตัวเองว่าชื่อ “จ้านหลู”

ฉานหลูยี่นมือขวาออกไป มือซีกขวาเปลี่ยนรูปเป็นแขนกล เหมือนกับ
แขนกลที่บาร์ฟิวเจอร์ไม่ผิดเพี้ยน

แขนกลสแกนข้อมูลทั่วตัวสไปเดอร์ที่หมดสติ เสียงตืด ๆ ดังขึ้นตืด ๆ
กัน ตรวจพบสนามพลังกำลังแรงสูงที่ตำแหน่งหัวใจ

ฉานหลูเอียงคอ เข้มตรวจสอบเล็บบางเล่มหนึ่งไหล่ออกมาจากกลาง
ฝ่ามือของแขนกล ในเวลาเดียวกันละอองยาฆ่าเชื้อก็ฉีดพ่นออกมาจาก
ท้องนิ้วมือโลหะทั้งห้า ปรับสภาพโดยรอบให้เป็นที่ปลอดภัยชั่วคราว
เข็มถูกเสียบเข้าไปที่หน้าอกสไปเดอร์อย่างรวดเร็ว ไม่ถึงห้านาทีการผ่าตัดเล็ก
ก็เสร็จสิ้น...ชีพชีวิภาพถูกดึงออกจากหัวใจของสไปเดอร์ที่ไม่รู้สึกตัว

ทันทีที่ชีพชีวิภาพหลุดจากร่าง ผิวโลหะของสไปเดอร์ก็ยุบยวบลงทันที
อุณหภูมิร่างกาย อัตราการเต้นของหัวใจ และการเผาผลาญลดลงอย่าง
รวดเร็ว สภาพของเขาเหมือนแก่ลงหลายสิบปี ใบหน้าปรากฏรอยเหี่ยวย่น

แขนกลส่งเสียงออกมาเหมือนเสียงฉานหลู “กำลังสแกนสนามพลัง
ที่ไม่รู้จัก...”

“การสแกนล้มเหลว

“การสแกนครั้งที่สองล้มเหลว...ไม่สามารถระบุได้...คำเตือน...”

“ปิดกั้นมัน” ฉานหลูสั่งเสียงเบา

เขาเก็บชีพที่ไม่คุ้นเคยนี้อย่างระมัดระวัง แขนกลเปลี่ยนกลับเป็นแขน
มนุษย์อีกครั้ง คันทหาอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมดบนตัวสไปเดอร์ออกมา
จัดการเปลี่ยนเขาให้กลายเป็นมนุษย์ปกติแล้วแบกขึ้นมา จากนั้นกลับไป
ทำลายระบบเข้ารหัสของยานและเก็บมันไปด้วย ก่อนจะออกจากท่าวินัสไป

ที่แรกเขาตั้งใจจะกลับไปตามทางเดิม แต่ขณะที่ใกล้ถึงโถงรับรอง
ฉานหลูพลันชะงักงัน เขาแหงนหน้าหลับตา ทันใดนั้นก็เหมือนถูกบางสิ่ง
ชักนำ เขาบ่ายหน้าไปอีกทางหนึ่ง มุ่งตรงเข้าไปในพงหญ้าชาวหนาทึบ

ลึกเข้าไปในพงหญ้ารกเรือ มีรถคันหนึ่งจอดอยู่ที่นั่นตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ชื่อเกอ
กอดอกพิงรถ ท่าทางเหมือนรอกอยู่ลึกลับแล้ว

ฉานหลูโค้งตัวทำความเคารพชื่อเกอ “มาสเตอร์”

ชื่อเกอพักพเปิดให้เขาขึ้นรถ จ้านหลูโยนชายที่จับมาเข้าไปที่ท้ายรถ วางมือลงบนตัวรถ จากนั้น “มือ” ข้างนั้นของเขาก็เริ่มละลาย จากมือไล่ไปตามลำตัว ศีรษะ... ทั้งร่างของเขาค่อยๆ สลายไปผสมรวมเข้ากับตัวรถของชื่อเกอที่ดับเครื่องอยู่สตาร์ตขึ้นมาอีกครั้งโดยอัตโนมัติ

“จ้านหลู” ผู้มีร่างสูงใหญ่หน้าตาหล่อเหลาคนนี่คือปัญญาประดิษฐ์เสมือนมนุษย์

เสียงจ้านหลูดังขึ้น “มาสเตอร์ คุณต้องการไปที่ไหน”

“กลับบาร์พั่วจิว” ชื่อเกอบอก “นี่เป็นพวกไหน ดูออกมั๊ย”

“เตรียมเปิดใช้งานสนามมิติ ระบุพิกัดบาร์พั่วจิว...วิเคราะห์จากโมเดลของยาน น่าจะเป็นคนของรังพิช”

องค์กรรังพิชตั้งอยู่สุดชายขอบของดาราจักรที่ 8 เป็นสถานที่ที่หากลุยออกไปไกลกว่านั้นก็ไม่ใช่เหมาะให้มนุษย์ใช้ชีวิตได้แล้ว “รังพิช” ไม่ค่อยติดต่อสัมพันธ์กับแก๊งอื่นๆ ในดาราจักร เหมือนเป็นลัทธิชั่วร้ายมากกว่าแก๊งอันธพาล ดูลึกลับพิสดาร ในดาราจักรที่ 8 มีความเชื่อแปลกๆ มากมาย พวกกลุ่มลัทธิก็พอมิ แต่โดยมากมักบูชาเทพเจ้าและผีตามตำนานโบราณ อย่างแหย่หน้อยก็บูชาเทพเจ้าหมาแมวอะไรสักอย่าง แต่ถึงอย่างไรก็ยังเป็นลัทธิเลี้ยวลูกด้วยนม... ขณะที่องค์กรรังพิชกลับพิลึกแตกต่างจากคนอื่น เพราะบูชาแมลงและลัทธิเลี้ยวคลาน

ชื่อเกอค่อนข้างประหลาดใจ “พวกมันมาทำอะไรที่ดาวเป่ยจิง”